Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 23 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Ultimul deportat

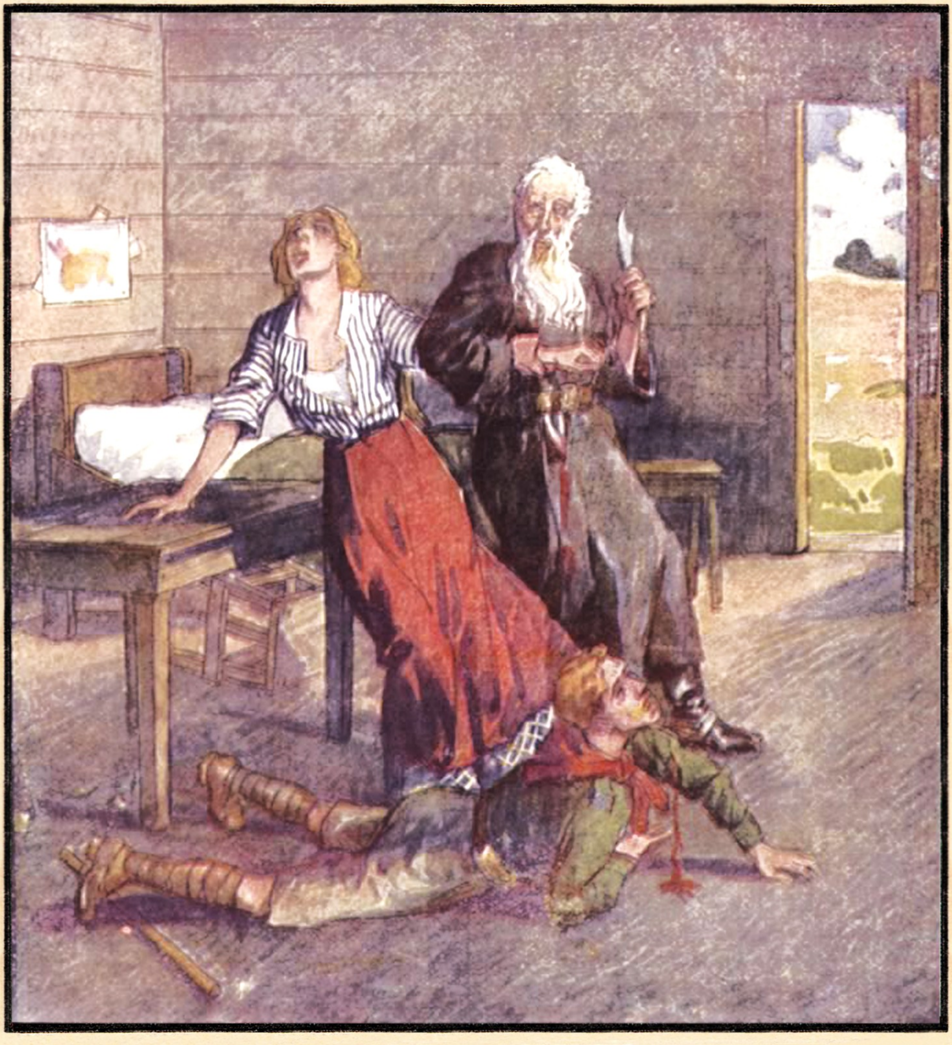

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Ultimul deportat

Nr. 23

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
O întâlnire în pădure

Într-o după amiază din luna August, trei tineri străbăteau voioşi una din imensele păduri de arbori de gumă roşie care acoperă mare parte din pământul australian.

Purtau o ciudată îmbrăcăminte, desigur necunoscută „papuaşilor”, rasă de negri antropofagi de prin acele regiuni.

Erau desigur nişte exploratori curajoşi de vreme ce nu se temeau să se aventureze astfel într-o ţară aproape necunoscută şi situată la o depărtare de peste 350 kilometri spre nord-vest de Melburn.

Şi cititorii noştri vor înţelege imediat când vor afla că cei trei eroi erau cei trei cercetaşi italieni, plecaţi din Roma cu un an în urmă spre a face înconjurul lumii.

Abţinerea indigenilor de a-i ataca se datora faptului că cei trei tineri aveau un aer foarte belicos cu uniforma lor verzuie şi pălăria de pâslă pusă puţin pe o ureche; moletiere de postav le strângeau pulpele musculoase; purtau o manta de culoare albastră făcută sul şi prinsă pe sub braţul stâng şi pe deasupra umărului drept, iar la gât o basma de mătase roşie, care le scotea în relief trăsăturile fine ale obrazului imberb.

La brâu strâns într-o cingătoare de piele, purtau câte o mică secure şi unele unelte de bucătărie, indispensabile pentru a prepara, în plin câmp, pe o vatră improvizată din două-trei pietre şi un foc aprins în grabă, o mâncare frugală.

Dar mai purtau însă şi câte două cartuşiere pline de muniţii.

Ei erau însoţiţi de un al patrulea personaj, un negru frumos şi voinic. Acesta ducea vânatul din ziua aceea: vreo cincisprezece pasarele de diferite mărimi. Totuşi fructul vânătoarei lor nu fusese numai acela, dar se mai opriră pe drum şi mâncaseră un prim prânz.

Vânătorii nu erau însă mulţumiţi se vede, căci trăgeau mereu focuri de carabină.

De o dată, răsună o voce tinerească:

— O! Ce pasăre frumoasă! Raimondo, Marius, uitaţi-vă, fără să trageţi!

Ceilalţi doi camarazi priviră în direcţia arătată de primul: şi

văzură la cincizeci de metri, o pasăre de mărimea unei găini care mergea majestoasă, târând în urma ei, pe pământ o coadă din pene multicolore ca aceea a unui păun.

Alte două păsări ieşiră dintr-un tufiş lăsându-se alături de ea pe pământ.

Cele trei păsări făcură astfel vreo douăzeci de metri apoi îşi luară zborul spre tufiş.

— Jean Bart, ne-ai făcut să pierdem o lovitură bună!

Zicând aceasta, intrepidul tânăr voi să tragă, când interveni al treilea vânător.

— Nu trage, Marius! Jean Bart are dreptate. Lasă-mă să contemplu această pasăre. În Australia se spune „pasarea liră” observaţi-o bine şi veţi înţelege de ce.

Într-adevăr, cele trei păsări stând pe o cracă şi nebănuind prezenţa tinerilor vânători, îşi deschideau cozile în evantai şi penele lor luau forma unei lire antice.

Două pene mari albe şi roşii curbate în afară formau cadrul iar cele de la mijloc mai puţin lungi şi ascuţite păreau coardele.

— E chiar aşa! exclamă vesel Marius. Dar lira asta nu scoate nici un sunet? Pasărea nu ştie să cânte?

— Nu! răspunse Raimondo care părea cel mai savant în ce privea fauna australiană.

E emblema muzicii, dar e mută din naştere.

— Atunci, cu atât mai rău! Vreau să fac să zbârnâie coadele acestei lire cu plumbul din carabina mea, zise Jean Bart, glumeţ şi luând puşca la ochi.

Se auzi-o detunătură şi păsările îşi luară zborul.

— Scăpat! strigară ceilalţi doi pe când negrul, mut, părea consternat de neîndemânarea atât de neobişnuită a tânărului său stăpân.

Da, îndărătul vânătorilor răsună un lung hohot de râs. Se întoarseră. Cine putea să-şi permită să-şi bată joc de unul din ei?

Şi ce figură avea să apară în pădurea pustie, unde după trei zile şi trei nopţi de mers forţat nu întâlniseră nici pui de om?

— Mii de pipe! Cineva îşi bate joc de noi i exclamă Marius, cu puternicul său accent milanez.

— Să poftească să s-arate îndrăzneţul ăsta! exclamă Jean Bart, pălind de furie.

Şi furia sa avea două motive: mai întâi fiindcă scăpase pasărea şi al doilea fiindcă era din fire încăpăţânat, ca orice ligur.

Hohotul de râs se repetă şi mai tare.

Priviră în toate părţile fără să descopere nimic.

— E prea mult! urlă Marius furios.

De data asta râse Raimondo.

— Haide nu vă mai supăraţi. O să vă explic eu enigma.

— Atunci, ştii cine-şi bate joc. De noi? întrebă Jean Bart.

— Vezi bine că ştiu! Puteţi să vă pregătiţi armele ca să vă răzbunaţi.

Jean Bart îl întrerupse:

— Priviţi colo, în desiş, la două sute de metri, animalul acela care înaintează, legănându-se.

— Un cangur? şi Marius luă puşca la ochi.

— Ce animal frumos! observă Raimondo. Vă rog să nu mai daţi greş şi de data asta!

— Să sperăm, reluă Jean Bart. Şi tu Zomba, aşează-te jos şi nu te mişca.

Tinerii înaintând tiptil prin iarba deasă se despărţiră aşa în cât formară un semicerc în jurul cangurului, care, fără să bănuiască ceva, mergea pe picioarele dinapoi, înaintând spre Marius pe când doi pui se zbenguiau în jurul lui.

Deodată deveni atent şi se opri: cei doi puişori. Înspăimântaţi îi săriră pe pântece şi se ascunseră în buzunarul cu care natura a înzestrat pe acest ciudat animal.

Două detunături răsunară. Marius trăsese de la o mică distanţă.

Animalul căzu, pe când imprudentul tânăr cu puşca pe umăr alergă lângă dânsul.

Deodată, cangurul, abia rănit, se ridică, sărind asupra cercetaşului, care surprins de atacul neaşteptat n-avu timpul să-şi reia arma.

Cangurul încingându-i corpul cu membrele superioare îi imobiliză braţele.

Fără să-şi piardă sângele rece, vânătorul încercă să-şi elibereze braţul drept ca să scoată de la brâu cuţitul de vânătoare.

Ceilalţi la o depărtare de şaizeci de metri, nu îndrăzneau să tragă de teamă să nu-şi rănească tovarăşul.

Veniră în fugă, dar înainte ca ei să fi ajuns, un om, înarmat cu un cuţit lung îl împlântă până în plasele în gâtul cangurului, pe când cu mâna stângă desfăcea pe tânăr din strânsoarea funestă.

Intervenţia fu atât de rapidă încât cei doi cercetaşi se opriră cu admiraţie în faţa acelui străin.

Marius, salvat în mod miraculos, îşi pierduse o clipă simţirea

dar îşi reveni repede în fire şi fără să înţeleagă tocmai bine ce se petrecuse, bâlbâi, confuz:

— La naiba! Am scăpat ca prin urechile acului! Aţi sosit la timp, dragii mei. Vă mulţumesc Raimondo şi Jean Bart, îmi voi lua revanşa!

Dar ochii i se opriră asupra cuţitului însângerat al străinului.

Îl privi întâi pe acesta, apoi pe amicii săi.

Aceştia surâseră.

— Iată pe salvatorul tău!

— O! Asta-i bună!

Şi Marius întinse mâinile necunoscutului.

Dar omul nu luă mâna. Salută, întoarse călcâiele şi se depărtă.

— Ce straniu individ! exclamă Jean Bart. A salvat viaţa lui Marius ce e drept, dar în definitiv, eram şi noi aici ca să facem, o secundă mai târziu, aceea ce a făcut el. Te pomeneşti că tot el a râs mai adineaori?

— Mii şi milioane de gâşte! Vreau să am conştiinţa împăcată! Vreau să se explice! Va avea mulţumirile mele, dai la rândul său, va trebui să ne ceară scuze.

Şi Marius se repezi după necunoscut, urmat de Jean Bart, pe când Raimondo striga:

— Dar sunteţi nebuni! Vă voi explica eu!

Cei doi cercetaşi ajunseră pe om din urmă şi îi atinseră braţul.

— Scuzaţi domnule, începu Jean Bart în italieneşte, recunoaştem bravura dumneavoastră şi vrem să vă mulţumim, dar găsim mai puţin corectă fuga dv.

Omul astfel interpelat încruntă uşor sprâncenele, dai trăsăturile energice ale obrazului său complet ras, nu se contractară câtuşi de puţin.

Impasibil măsură cu privirea pe cei doi tineri, ajunşi acum şi de Raimondo.

— Domnule, întrebă Marius – poate nu înţelegeţi? Sunteţi german, englez, spaniol, francez?

Şi repetă întrebarea în spanioleşte, pe când Jean Bart o traducea în englezeşte.

Omul binevoi atunci să le răspundă:

— Tinerilor, sunt englez şi vedeţi că vorbesc italieneşte. Îşi putea, la rândul meu, în franţuzeşte, în nemţeşte şi în spanioleşte să vă fac să observaţi că sunteţi nişte băieţi foarte îndrăzneţi; şi că în afară de chestia educaţiei, purtarea dv. e destul de imprudentă în pădurile din Australia.

Cercetaşii fură cam plictisiţi de lecţia ce li se da: şi Jean Bart răspunse:

— Domnule, vă repet: admirăm curajul dv. şi vă mulţumim pentru intervenţie, dar avem să vă punem o întrebare şi nu trebuie să vă sustrageţi.

— Ascult.

— Adineaori, când am greşit lovitura au răsunat două hohote de râs. De trei zile şi trei nopţi, n-am întâlnit nici un om prin pădure, dv. sunteţi deci acela, care v-aţi bătut joc de mine?

Omul îl privi, zâmbind.

Raimondo trase de mânecă pe cei doi prieteni.

— Dar, la naiba! Vă spun că sunteţi ridicoli!

— Ridicoli! Ridicoli! exclamă Marius. Cum adică să venim tocmai din Italia ca să fim luaţi în râs în inima Australiei fără să putem cere socoteală?

Deasupra capetelor lor, răsună de o data acelaş hohot de râs.

Jean Bart şi Marius ridicară ochii.

— Iată acela care v-a insultat! zise Raimondo. E o pasăre. Dacă mi-aţi fi lăsat să vă explic, v-aş fi spus că e o pasăre, numită „*laughing jackass*” sau „măgarul care râde” un fel de coţofană cu ciocul lung şi de două ori mai mare decât cea din Europa.

Fără să scoată o vorbă, Jean Bart ochi şi trase. Pasărea căzu.

Ca un bun câine de vânătoare negrul Zomba alergă şi o aduse lui Marius. Acesta o examină apoi o azvârli la picioarele englezului. Şi scoţându-şi pălăria zise:

— Domnule, împreună cu mulţumirile mele pentru că mi-aţi salvat, primiţi scuzele celor trei cercetaşi italieni.

Englezul surâdea şi avea acum în ochi o licărire de bunătate pe care nu căuta s-o ascundă.

— Vă prezint pe amicii mei: Raimondo Balsan, roman Jean-Maria Callega, zis Jean Bart, genovez, care a studiat spre a deveni ofiţer de marină şi a început prin a fi căpitan de cursă lungă pe bordul unui aeroplan şi subsemnatul, Marius Colombo din Milano, nepotul unui mic armurier cu acelaş nume, stabilit la Roma în Piaţa Florilor şi să nu uităm pe Zomba, credinciosul nostru infanterist abisinian.

La acest mic discurs, englezul răspunse surâzând:

— Amicii mei, incidentul e închis! Acum e rândul meu să mă prezint.

Şi scoase din haina de piele un elegant portofel, din care luă o

carte de vizită.

Raimondo o luă şi citi cu glas tare:

TOMMY GLADSTONE
Squater of state Victoria.

Tinerii scoaseră o exclamaţie.

— Cum! Dv. sunteţi Sir Tommy Gladstone?

— În persoană! Mă cunoaşteţi?

— Nu, mii de pipe! Dar am făcut pân-acum 350 kilometri ca să venim la dv.

— Adevărat? întrebă englezul, interesat.

Raimondo care părea şeful, vorbi atunci:

— Sir Tommy Gladstone, sosim din Melburn în linie dreaptă şi scopul nostru era de a veni la dv. Trebuie să mărturisim că această primă întrevedere a fost poate defavorabilă. Dar vina e, cred, numai a acelei păsări glumeţe, care a necăjit pe prietenii mei.

Sir Tommy tăie scurt:

— Vă rog să nu mai vorbim de această întâmplare, care m-a distrat chiar, spuneţi-mi mai bine ce fericită împrejurare îmi procură plăcerea de a vă considera ca pe invitaţii mei?

— Iată o scrisoare pe care consulul Italiei din Melburn, mi-a dat-o pentru dv.

Raimondo scoase din buzunarul dinăuntru al bluzei de cercetaş o scrisoare învelită într-un ziar şi o întinse englezului.

Acesta o citi şi o puse în buzunar.

— Amicii mei acum ştiu cine sunteţi. Am aflat din ziare, pe care le citesc uneori isprăvile voastre. Şi binecuvântez soarta, care v-a trimes la mine.

Cei trei cercetaşi fură foarte surprinşi de acea neaşteptată schimbare a englezului, care urmă:

— Legea pădurilor ordonă să aperi pe cel mai slab împotriva celui mai tare, pe om împotriva animalului. V-am făcut un serviciu, dar aveam motivele mele casă nu intru în contact cu dv. Observasem că n-aveţi nevoie de mine, căci nu eraţi nici rătăciţi prin pădure, nici nu cereaţi vreun ajutor. Uzam de dreptul meu, văzându-mi de drum. Acum fiind oaspeţii mei voi avea ocazia să vă explic mai bine purtarea mea. Dar, acum, să mergem, căci desigur; aveţi nevoie de o masă bună şi de un pat bun.

— Mii de pipe, aşa e!

Jean Bart desfăcu o mică hartă geografică, pe care o scoase din buzunar.

— Dar mai sunt încă treizeci de kilometri până acasă la dv.

— Aşa e. Dar hotarul proprietăţilor mele nu e decât la un kilometru cel mult şi vom găsi acolo cai cu care să mergem acasă. Să nu mai pierdem timp. Daca vrem să ajungem înainte de opt, ora la care ne serveşte masa.

Şi cu paşi mari, englezul o luă înaintea invitaţilor săi, care abia se puteau ţine după dânsul.

După zece minute, fură la marginea pădurii, în faţa unei câmpii imense acoperită cu iarbă.

O mare barieră de lemn o despărţea de pădure şi cei cinci inşi trecură peste ea.

Timp de o jumătate de oră, merseră prin iarba, care le ajungea până la pulpe, apoi ajunseră în mijlocul unei cirezi de boi, vaci şi cai în libertate, care păşteau liniştiţi.

Numai caii deteră semne de nelinişte la apariţia celor cinci inşi. Aceştia văzură venind spre dânşii un om călare pe un cal.

Omul, sări repede de pe cal şi întrebă pe englez:

— Cu ce vă putem servi stăpâne?

Era unul din cei treizeci de cowboy pe care englezul îi întrebuinţa tot anul pentru supravegherea cirezii sale de 250.000 vite comute.

Englezul îi ordona s-aducă cinci cai. Cowboy-ul, sări, repede în şea şi goni spre caii liberi agitând un lung laţ pe care-l scosese de la brâu.

Cercetaşii, neobişnuiţi cu acest fel de spectacol, fură foarte interesaţi, de acea cursă de întrecere dintre om şi animal. *Lassoul* căzu pe capul unui cal, pe care *cowboy-ul* îl aduse repede stăpânului său şi jocul se repetă în acelaş mod de patru ori.

În mai puţin de o jumătate de oră cinci cai fură înhămaţi în grabă cu un simplu frâu, care le strângea nările.

Şi toţi porniră în galop spre nord-vest, unde îi aştepta masă bună şi adăpost.

CAPITOLUL II
Un prânz în prerie

Discul roşu al soarelui se topea încetul cu încetul la orizont – părând că se afundă în pământ şi umbra începu să se lase asupra câmpiei.

Cei cinci călăreţi aplecaţi asupra cailor cu coamele în vânt, devorau spaţiul cu Sir Gladstone în frunte.

Cavalcada aceea lua în spiritul cercetaşilor, care trecuseră prin cele mai tragice şi mai bizare peripeţii, proporţii fantastice, pe când străbăteau acel ţinut necunoscut plin de surprize.

Foamea te frământa stomacul; şi totuşi ar fi dorit să mai ţie încă mult acea beţie de aer şi de viteză, în mijlocul necunoscutului.

O lumină care părea o stea la nivelul pământului luci la un moment dat la orizont.

Şi Sir Tommy strigă:

— Sosim, amicii mei; colo e casa mea.

După o jumătate de oră, descălecară, scoţând frâul cailor. Englezul lovi uşor calul cu o cravaşă pe care o avea în mână şi acesta necheză, se învârti pe picioarele dinapoi şi simţindu-se liber porni în goană prin prerie.

Celelalte patru animale nechezară şi smulgându-se brusc din strânsoarea cercetaşilor care le ţineau de coamă, urmară pe tovarăşul lor.

Pe când tinerii priveau uimiţi, Sir Tommy zise vesel:

— E foarte practic, nu-i aşa? Vedeţi, nu e nevoie de grajd şi e un avantaj căci casa mea nu e prea mare.

Într-adevăr, nu era decât o căsuţă de lemn cu trei încăperi, acoperişul era din scoarţă de eucalipt şi lianele dese în care era înfăşurată îi dădeau un aspect sălbatec.

Îndărătul casei altă construcţie mai mare servea de bucătărie.

Sir Gladstone se îndreptă într-acolo.

— Scuzaţi-mă, dacă vă duc mai întâi la bucătărie; dar vreau să văd mai repede pe soţia mea, care la ora asta e desigur acolo. Şi vreau apoi, să vă prezint imediat pe Lady Gladstone, care va fi foarte fericită să primească în casa sa pe trei tineri şi curajoşi italieni.

Era să puie mâna pe clanţa uşii când aceasta se deschise şi în prag apăru o femeie tânără încă.

Sir Tommy o strânse la piept întrebând-o:

— Nimic nou, pe aici?

— Nu, nimic! răspunse ea surprinsă şi privind pe noii veniţi.

— Dragă prietenă îţi aduc musafiri... trei tineri italieni, care fac înconjurul pământului şi care mi-au fost trimişi pentru câteva zile de consulul Italiei din Melburn.

— Fiţi bineveniţi, domnilor şi intraţi!

— Vezi draga mea sunt de două ori italieni de vreme ce sunt şi cercetaşi din Italia.

— Italieni cu inima şi cu haina! adaogă Marius, zâmbind.

Şi cu pălăria în mână, făcând un salut adânc bravul tânăr se prezentă:

— Eu sunt Marius Colombo, milanez; şi aceştia sunt prietenii mei cei mai buni, Raimondo Balsan, roman şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart, genovez.

Lady Gladstone întinse mâna celor trei cercetaşi.

— Dar trebuie să fiţi foarte obosiţi şi vă e foame desigur. Peste câteva minute ne vom aşeza la masă.

Raimondo rugă pe baron să găsească un locşor pentru Zomba, ca să mănânce şi să se culce imediat. Era istovit de oboseală căci voise să vegheze singuri trei nopţi de-a rândul.

Baronul dete ordinele necesare.

În bucătărie, două femei, soţiile unor cowboy din serviciul lui Sir Tommy se ocupau de mâncare, fiind în acelaş timp bucătărese şi servitoare în casă.

Lady Gladstone ordonă uneia din ele să conducă pe cei trei tineri în odaia de musafiri şi să mai puie un pat de campanie pe lângă celelalte două care se găseau într-însa. Şi se scuză faţă de cercetaşi că nu-i putea primi mai luxos.

Tinerii urmară pe servitoare, străbătând un coridor şi intrară în camera ce le fusese destinată. Era foarte modestă; dar albeaţa cearceafurilor răsfrânte peste cuverturi îi făcea să prevadă plăcerea ce vor simţi culcându-se în ele.

Găsiră apă în abundenţă, prosoape, perii şi chiar şi apă de colonia, aşa că putură face o toaletă completă.

Servitoarea bătu la uşă, vestindu-i că masa era gata.

Avură o surpriză.

Sala de mâncare era luxos mobilată şi masa frumos? Faţă era împodobită cu flori.

Şi gazda lor făcuse toaleta; era în smoking şi cercetaşii, puţin cam miraţi îşi ziseră că în adevăr, englezii erau extraordinari în privinţa eleganţei şi a curtoaziei.

Stăpâna casei apărând într-o toaletă de culoare deschisă; şi pentru cercetaşi fu un spectacol într-adevăr ciudat acel prânz ceremonios în mijlocul sălbaticei Oceanii.

Prânzul servit de cele două servitoare în rochii negre şi şorţuri albe fu din cete mai gustoase; vinurile erau de marcă foarte fină.

La fructe, după un obicei australian foarte răspândit băură în sănătatea celor absenţi şi Sir Tommy îi invită pe cercetaşi să ridice primul toast.

Raimondo se ridica şi vorbi de părinţi, aşa de departe şi poate atât de îngrijoraţi de soarta lor. Băură în sănătatea lor.

Sir Tommy se ridică cu paharul în mână:

— Amicii mei, binecuvântez prilejul ce mi se oferă de a vorbi de părinţii mei pe care i-am lăsat în Anglia, ca să viu aici să refac un nume şi o bogăţie pe care capriciul destinului le-au răpit autorilor zilelor mele. Peste câţiva ani, opera mea va fi împlinită şi cu nespusă bucurie voi lua împreună cu soţia mea drumul spre patrie. Dar, nu e numai bucuria de a-mi revedea părinţii, ci altceva. Amicii mei, tinereţea voastră îmi redă speranţă şi curaj. În ţinuturile acestea pierdute, soţia mea şi cu mine suntem nevoiţi să ducem o luptă aprigă împotriva unor inamici mai totdeauna nevăzuţi, totdeauna răi, care ne spionează în continuu. Şi totuşi trebuie să rezistăm căci, la plecare am lăsat, acolo ceva din noi ruşine... Un copilaş care avea atunci doi ani!

Ridicând paharul, strigă:

— Beau în sănătatea fiului meu, a părinţilor mei şi a Angliei.

Cei trei tineri ridicară paharele, dar al lui Lady Gladstone rămase pe masă, căci ea plângea.

Sir Tommy mişcat o îmbrăţişă şi prânzul *se* termină într-o dispoziţie mai veselă.

Cercetaşii povestiră aventurile lor. Deodată Marius amintindu-şi unele cuvinte ale baronului, zise:

— Îmi permiteţi, sir Gladstone, să vă rog să ne explicaţi motivele care vă făceau să ne evitaţi în pădure?

Fruntea englezului se încruntă; figura sa luă o expresie aspră, iar vocea aproape înăbuşită deveni iritată:

— E drept; v-am spus, că suntem înconjuraţi de primejdii continui, dar unul singur e adevăratul şi marele pericol care mă ameninţă pe mine ea şi pe toţi proprietarii de la o distanţă de

100-150 kilometri în jur.

— Despre ce pericol vorbiţi? întrebă Raimondo.

— Şi totuşi se spune că, după dispariţia deportaţilor – zise Jean Bart – Australia e o ţară liniştită şi că indigenii păi nu sunt primejdioşi.

— Da răspunse baronul, deportaţii au dispărut toţi, afară de unul şi e cel mai primejdios! A! Cine ne va scăpa de ultimul deportat? Ştiţi desigur că Australia fu invadată la 1815 de sute şi mii de emigranţi cu ocazia descoperirii unor bogate mine de aur. La epoca aceea ţara era ocupată de deportaţi, care erau, după cum ştiţi, prizonieri englezi, condamnaţi la, munca silnică. De atunci fu o luptă continuă, căci emigranţi, oameni cinstiţi voiră să cureţe ţara de populaţia aceea dubioasă. Trebuie să spun însă că guvernul britanic n-a încetat de-a trimite deportaţi; şi până în 1860 fu o luptă înverşunată, pe viaţă şi pe moarte. Pe la epoca aceea, unul din ultimele vase cu deportaţi debarcă pe un anume John Robinson, care ştiu să se asocieze cu indigenii şi deveni în curând şeful unui temut trib de papuaşi. Cu timpul ţara fu curăţată de toţi cei deportaţi, dar mai rămase unul singur... şi acesta terorizează întregul ţinut.

— E atât de puternic? întrebă Marius.

— Nu poate fi urmărit şi prins?

— E greu! Noi aici suntem atât de departe de Melburn încât adevărata lege a guvernelor e înlocuită de legea mai puternică a preriei; fiecare-şi face poliţia proprie şi până azi ultimul deportat nu şi-a primit pedeapsa.

Raimondo crezu că sosise momentul să descopere lui Gladstone scopul venirii lor în Australia. Şi povesti tot ce li se întâmplase în Noua Caledonie.

— Vorbiţi-ne deci de acest ultim deportat pe care am venit să-l căutăm.

— Sunt patruzeci de ani de când ţine ţara sub teroare; când a debarcat]n Australia avea douăzeci; era după cât spune legenda, un băiat voinic.

— Ciudat că povestea acestui bandit s-a transformat în legendă.

— Şi totuşi e legendar. Trebuie să ştiţi că nimeni nu se poate lăuda că a văzut vreodată pe acest om misterios, ale cărui fapte numai, se cunosc.

Sir Gladstone luă un portofel dintr-o bibliotecă şi scoţând un carnet citi cu glas liniştit:

— La 16 August 1909 Sir Houtern proprietarul unui *„run”* (crescătorie) situat la nord-est de Melburn primi, într-o zi un ordin scris prin care i se pretindea să-şi sacrifice trei mii de tauri în memoria şi în onoarea ultimului deportat. Sir Houtern râse. Opt zile după aceea casa îi luă foc; o stinse. Dar a doua zi, trecând călare prin *„run”-ul s*ău, constată moartea misterioasă a 6000 mii de tauri, care fuseseră otrăviţi. Cum? Mister!

— Dar e o dovadă indiscutabilă de puterea banditului? întrebă Jean Bart. Poate că moartea taurilor nu se datora faimosului Robinson.

Baronul îl privi:

— Tinere ai încrederea şi avântul tinereţii, dar nu şi experienţa oamenilor care au luptat şi care ca mine, luptă de zece ani. Ascultaţi:

Şi reluă lectura întreruptă:

La 14 Septembrie 1911, Charles Roman, o, proprietarul unui „run” situat la 250 kilometri spre nord-vest de Melburn, primi de la ultimul deportat ordinul de a sacrifica în noaptea de 15-16 curent, una din persoanele care, în seara aceea vor lua parte la prânzul din sala sa de mâncare.

Ca o sfidare şi în acelaş timp de teama, Charles Romano se hotărî să sacrifice pe unul din câinii săi; spre a se conform ordinelor banditului dete ordin să se puie la masă un tacâm mai mult şi în seara aceia câinele avea să mănânce la masa stăpânului, înainte de a fi sacrificat.

Condiţiile fiind astfel îndeplinite nu putea protesta. Ordinele lui Charles Romano fură executate, dar la ora prânzului nu se putu găsi nici măcar unul din toţi câinii crescătoriei. Charles Romano şi familia sa se aşezară totuşi la masă.

Bineînţeles, nici nu-i trecu prin minte să sacrifice pe vreunul din comeseni. Nici dintre cei care îi serveau.

Adormi singur în camera sa. La miezul nopţii apăru un om mascat, care îi spuse:

— Sunt Robinson, ultimul deportat! E zadarnic să încerci să te scoli, sau să te mişti; oamenii mei te-au legat bine. N-ai executat ordinele mele şi eşti pedepsit. Îţi va servi – de lecţie. Bună seara!

Şi omul mascat dispăru.

Charles Romano încercă în zadar să se dezlege, dar nu putu; leşină. A doua zi, când servitorii săi veniră să-l elibereze, se repezi ca un nebun prin casă şi văzu un spectacol oribil: În camera de alături soţia şi cei doi fii ai săi zăceau sugrumaţi.

Cu un tremur în glas, Sir Tommy murmură:

— Credeţi acum în puterea infernală a ultimului deportat?

Raimondo, care nu deschisese încă gura întrebă:

— E foarte cu putinţă ca un bandit să terorizeze un ţinut; dar, în povestirea dv., Sir Gladstone nu apare motivul care-l facă să se poarte astfel. Ce interes avea Robinson să omită astfel de crime?

— E foarte just ceea ce spuneţi şi voi completa legenda sinistrului bandit. Se zice că e posesorul unei mine de aur de o colosală bogăţie.

— Dar atunci, întrerupse Jean Bart, fiind atât de bogat (după cum ştiam şi noi de altminteri) de ce procedează astfel?

— Din spirit de răutate!

În clipa aceea, deasupra capetelor conmesenilor, se produse un zgomot surd, ca şi când nişte auditori nevăzuţi ar fi umblat prin pod.

Impresionaţi, cei trei inşi se ridicară în picioare, punând mâna pe revolvere.

Baronul le luase înainte, smulgând un browning dintr-o panoplie apoi strigă:

— Urmaţi-mă, Raimondo şi Jean Bart.

Curajoasa soţie a englezului se sculase, palidă dar obişnuită cu riscurile permanente ale preriei nu strigă şi nu leşină ca oricare femeie care se respectă.

Marius nu fusese invitat să urmeze pe Sir Tommy; el pricepuse însă privirea baronului, care se oprise asupra soţiei sale.

— Bun, zise el voi rămâne.

Şi apropiindu-se cu galanterie de Lady Gladstone.

— Vă rog, doamnă, nu vă temeţi; staţi jos, veţi vedea că nu va fi nimic.

Foarte curajoasă, tânăra femeie se aşeză iarăşi în fotoliu pe când bărbatul său şi cei doi cercetaşi, înarmaţi până în dinţi ieşeau din casă.

Era orele zece seara şi luna răsărind foarte târziu la epoca aceea casa era cufundată în întuneric.

Cei trei oameni făcură înconjurul locuinţei dar nu descoperiră nimic.

Jean Bart, găsind o scară într-un ungher o rezemă de zid şi se urcă pe acoperiş urmat de ceilalţi.

Explorară în zadar acoperişul şi podul în special deasupra sălii de mâncare şi se scoborâră fără să fi descoperit nimic.

Cercetaşii fură de părere că fusese poate vreun negru care se ascunsese ca să fure; făcuse zgomot şi fugise, desigur, de frică să nu fie prins.

— Am motive grave să nu admit ipoteza dv., care altminteri ar fi bună. Suntem expuşi la astfel de vizite şi nu ne inspiră teamă; căci papuaşii, rău înarmaţi şi foarte puţin curajoşi se retrag totdeauna când găsesc casele păzite; şi furturile lor sunt fără importanţă; nu fură decât haine şi obiecte de gospodărie, a căror întrebuinţare nici n-o cunosc măcar.

— Atunci de ce vă temeţi? întrebă Jean Bart.

— Amicii mei, vă ştiu atât de curajoşi în cât să mă pot bizui pe dv., dacă ne-ar ameninţa vreun pericol şi vă voi spune numaidecât cea ce n-am îndrăznit să spun în faţa soţiei mele. Să intrăm în casă, ca s-o liniştim şi dv. duceţi-vă în camera dv. Sunteţi foarte obosiţi, ştiu... dar trebuie neapărat să nu vă culcaţi şi să fiţi gata de luptă. Peste o oră voi bate în uşa dv. Trei mici lovituri; îmi veţi deschide şi vă voi spune teribilul meu secret.

Cei doi cercetaşi îi strânseră mâna. Asigurându-l că putea conta pe ei.

Şi intrară în casă.

Surâzând, baronul intră înaintea lor, după ce-şi ascunse revolverul în buzunar. Apoi, reluându-şi aerul de perfect gentilom, se apropiă de soţia sa, o sărută pe frunte şi îi zise:

— Te rog să mă ierţi, Nelly, că te-am speriat prosteşte. Ar fi trebuit să bănuiesc că era vorba de doi sau trei indigeni puţin primejdioşi. N-am putut să-i prindem, dar fii sigură că ştiind casa locuită nu se vor mai apropia.

— Nu mi-a fost prea frică, dragul meu; şi apoi aveam ca apărător pe domnul Marius Colombo; era deajuns ca sa nu mă tem chiar de ultimul deportat în persoană, dac-ar fi să cred, ca tine toate isprăvile sale.

— Sunt mândru de curajul tău şi poate că ai dreptate că eşti mai optimistă de cât mine; dar lasă-mă să te apăr şi nu te speria de eventualele precauţii pe care le-aşi putea lua.

— Ar fi datoria mea, în caz de pericol, să vă secundez spre a ne apăra pe toţi!

— În noaptea asta, doamnă, întrerupse, galant, Marius. Sunt aici spre a vă lua locul în cazul unei lupte, cei trei cercetaşi!

— Să sperăm că nu va fi nici o luptă! conchise baronul. Dar, sunteţi obosiţi, amicii mei. Ar fi o cruzime să vă mai prelungim veghea.

— Cad de somn! exclamă Marius, vesel la gândul patului moale care-l aştepta şi câtuşi de puţin îngrijorat de alarma de un moment mai înainte.

Nu bănuia evenimentele care aveau să tulbure noaptea ce era să petreacă sub acoperişul ospitalierei locuinţe.

După zece minute însă, gustul aventurilor caracteristic meridionalilor era aţâţat de cele ce-i povestiră camarazii săi.

— Mii de pipe! Ştiu că n-o să ne plictisim! exclamă el voios.

Şi cei trei cercetaşi, complet echipaţi şi nerăbdători, stând pe marginea paturilor, aşteptară pe Sir Tommy; erau veseli la gândul că poate vor vedea pe „ultimul deportat” pe care veniseră să-i caute.

CAPITOLUL III
Degetul tăiat

Deodată se auziră în uşă trei bătăi discrete.

Raimondo deschise repede şi sir Gladstone intră.

Nu mai era în smoking şi era îmbrăcat în costumul de vânătoare, care-l purtase la început. Avea apoi la cingătoare două mari revolvere.

El începu să vorbească:

— Amicii mei, şedeţi, vă rog şi ascultaţi-mă. Sunteţi tineri şi generaţia dv. nu mai crede în legende, sunteţi curajoşi şi curajul d-voastră sfidează pericolul. Faceţi foarte rău că nu credeţi în legende; dar curajul d-voastră nu va fi desigur nefolositor în caz când vă înşelaţi.

De când ultimul deportat terorizează ţinutul aproape toţi proprietarii de crescătorii pe o rază de mai bine de o mie kilometri în jur au îndurat tirania sa. Acei care i s-au împotrivit au avut soarta lui Charles Romano şi-a lui sir Houtern. Azi sunt eu desemnat ca victimă.

— Ce vreţi să spuneţi? vorbiţi, exclamară tinerii, apucându-l de braţ.

— Ascultaţi, dragii mei, continuă calm, englezul. Acum opt zile mă găseam călare pe proprietatea mea la o depărtare de câteva ore de aici. Vrând să mă odihnesc, descălecai, îmi legai calul de un par şi adormii pe iarbă. Când mă deşteptai şi voii să mă urc pe cal, observai o hârtie strânsă în patru şi prinsă de şeaua calului. Iat-o!

Şi desfăcu în faţa cercetaşilor uimiţi o foaie de hârtie mototolită, acoperită de o scriere tremurătoare ca aceea a unui bătrân; desigur fusese scrisă de o mână deprinsă să mânuiască mai bine pumnalul sau puşca de cât condeiul.

Raimondo citi cu jumătate glas:

„Ordin din partea lui Robinson, ultimul deportat, lui Sir Tommy Gladstone să se supuie capriciului atotputernicului bandit ai preriei. Ultimul deportat impune lui sir Gladstone o pedeapsă cam severă; dar dacă acesta va refuza să se supuie voinţei a tot puternicului, răzbunarea sa va fi teribilă şi fără margini.

Deci, se ordonă lui Sir Gladstone să taie degetul inelar de la

mâna stângă a soţiei sale şi să aducă el însuşi degetul amputat la cinci mile spre nord-vest de locuinţa sa, în noaptea de nouă spre zece August.

Va trebui să vie singur, fără arme, la locul indicat şi un foc de revolver, tras de la câţiva paşi îl va vesti să depuie ofranda pe pământ şi să plece, fără să se uite înapoi şi fără să încerce să se răzbune.

Nenorocire lui Sir Gladstone dacă nu se va conforma ordinelor a tot puternicului bandit!"

Tinerii se priviră puţin cam palizi, pe când englezul spunea, zâmbind:

— Ei bine, amicii mei, începeţi să credeţi în legende?

— Dar, suntem în nouă August şi... exclamă de o dată Jean Bart.

Curajosul tânăr nu îndrăzni să termine fraza, dar baronul urmă în locul lui.

— Şi în noaptea asta trebuie să duc banditului degetul mutilat al soţiei mele!

Cei trei cercetaşi nu ezitară şi împreună, luând mâna baronului, îl întrebară:

— Ce trebuie să facem?

— Ei bine, dragii mei, vă cer dv. un sfat. Voiam să petrec noaptea sub arme, veghind împreună cu patru sau cinci dintre cowboy-i mei. Nu mi se părea potrivit să intru în relaţii cu dv. şi să vă ofer o ospitalitate, care, pentru un moment, e prea primejdioasă. Vedeţi, totuşi că această ezitare dispăru când văzui cu cine aveam de-a face. Nu se întâmplă în orice zi să ai sub acoperişul casei tale trei tineri curajoşi şi căliţi de aventuri cum sunteţi dv. care aţi uimit Europa; şi m-am gândit că dv. aţi putea veni de hac teribilului bandit.

— Aveţi dreptate! Mii de pipe!

— Contaţi pe noi! adaogă Jean Bart.

— Dar. Asta nu e deajuns. Jurăm să urmărim pe ultimul deportat până în vizuina sa, să-l ucidem, sau să ne ucidă el pe noi.

Toţi trei jurară.

— Amicii mei, nu mă aşteptam la mai puţin din partea, dv.! Dar, acum, să ne gândim la lucrurile mai urgente.

— Care sunt, în primul rând, de a veghia asupra lady-ei Gladstone, zise Marius. Şi de a n-o părăsi toată noaptea.

— M-am gândit la asta, zise baronul, dar ea nu trebuie sa

bănuiască nimic, căci, la urma urmei, se prea poate ca banditul să nu-şi puie în practică răzbunarea. Sau dacă se răzbună ca de obicei, atunci voi scăpa sacrificând câteva mii de tauri, sau de cai. Nu pot face nimic împotriva unei astfel de răzbunări şi de aceea chiar nici n-am vestit pe gardieni ca să nu se pregătească de apărare; căci ar însemna să rişte să fie omorâţi.

— Buna precauţie, observă Raimondo. Ar fi bine să facem ronduri dese în jurul casei.

— Le vom face. Peste o oră va răsări luna, ceea ce ne va înlesni paza. Suntem cu totul şase oameni hotărâţi şi bine înarmaţi.

— Sunt de părere ca unul din noi să întărească paza în jurul lady-ei Gladstone, propuse Marius.

Jean Bart aprobă:

— Bună idee!

— Şi, dacă mă autorizaţi, mă voi duce eu şi vă jur că banditul nu va intra înainte de a mă fi ucis.

— Sau de a ne fi ucis pe câteşi trei! conchise, râzând, Jean Bart.

Sir Tommy, mişcat, strânse mâna lui Marius.

— Fă cum vrei, amicul meu. Aşi fi voit să fac eu de sentinelă, dar cred că datoria mea e să stau în avangardă.

Puţine minute după aceea Marius, stând pe jos, cu revolverul în mână, între doi servitori ai lui Sir Tommy. Începu să facă de gardă.

Englezul pofti pe ceilalţi doi să-l urmeze.

Luna se ivea tocmai atunci, inundând de lumină preria pe care se distingeau mici puncte negre ce se mişcau: vitele cornute ale proprietarului.

Făcură înconjurul casei.

— Ce oră e, Jean Bart, zise de o dată englezul.

Jean Bart se uită la ceas.

— E ora unu.

— Încă patru ore! murmură el.

— Patru ore până la răsăritul soarelui; primele raze vor risipi acest vis urât! zise Raimondo.

— Patru ore sunt lungi! Şi banditul îmi dase timp până la miezul nopţii.

În momentul acesta, ia poate o hotărâre teribilă împotriva mea.

— O! nu mai fiţi aşa de pesimist, obiectă Jean Bart, poate că

nu se va răzbuna.

— M-ar mira! După scrisoare, s-ar părea că mă menajează, căci ar fi putut cere mai mult.

— Ironia dv. e destul de crudă... dar s-aşteptăm în definitiv, am mai văzut şi altele şi bătrânul ăsta îşi va primi şi el lecţia ce merită.

— E totuşi enervant să te gândeşti că la câteva mile de aici, am un inamic teribil şi invincibil pe care nu-l pot nici provoca, nici întâlni.

Cei trei inşi se plimbau cu paşi rari.

Umbrele lor se desenau pe terenul acoperit de un muşchi cu reflexe argintii ca valurile mării.

Dinspre nord-vest cireada de vite se apropia şi unul din gardieni cânta un cântec melancolic, care punea o notă de adâncă poezie în acel peisaj sălbatec şi fermecător în acelaş timp.

Trecu o oră şi, fără a-şi vorbi, cei trei oameni lăsau să le rătăcească gândurile, în speranţa că pericolul se va depărta.

Deodată, cântecul se opri brusc, apoi se auzi un înspăimântător strigăt omenesc. S-ar fi zis că omul se zbătea deoarece strigătele sale erau sugrumate.

Cireada începu să fugă, ca şi când ar fi fost cuprinsă de panică.

— Colo, asasinează pe cineva! S-alergăm! strigă baronul.

Şi alergară în goană spre locul de unde venise strigătul.

Fuga dură un sfert de oră, din pricina ierburilor înalte cu care cei trei cercetaşi nu erau deprinşi.

La mijlocul drumului, strigătele se micşorară din ce în ce, apoi se stinseră într-un horhăit.

— Prea târziu! Prea târziu!

Furia celor doi cercetaşi le învinse oboseala; revolverele tremurau în mânile lor.

— Staţi! Vedeţi ceva? Strigătele veneau de-aici! Şi englezul se opri. Uitaţi-vă bine prin iarbă şi prin tufişuri, dar să nu ne despărţim.

— Credeţi că e vorba de vreun om? întreabă Jean Bart.

— Nu s-ar putea să fie vreo fiară, vreun şarpe?

— Nu cred; reptilele mari şi primejdioase nu vin să atace pe oameni prin regiunile astea. Dar să căutăm mai întâi pe nenorocit.

Scotociră prin ierburi.

— Aici! strigă deodată Jean Bart.

Omul zăcea întins cu o spumă albă la gură, cu ochii căscaţi, cu membrele ţepene, dar agitate de convulsiuni bruşte şi intermitente.

Baronul se plecă asupra lui pe când Jean Bart îl examina la lumina lampei sale de buzunar.

— Nu e mort, dar nu înţeleg ce are, exclamă englezul.

— La naiba! Se vede cât de colo, că e o muşcătură de şarpe! strigă Jean Bart. Care smulgând haina celui leşinat, îi descoperi braţul umflat, pe care se vedea un semn vânăt.

— E posibil, dar nu-mi explic strigătele de teroare atât de prelungite.

— S-a luptat fără îndoială! observa Raimondo.

— E probabil, dar tot nu sunt convins. Omul deprins să vadă pericolul în faţă nu putea să urle în modul ăsta de spaimă.

Jean Bart, legă cu o sforicică braţul nenorocitului deasupra semnului; şi Raimondo încercă să-i mişte membrele, dar îndată ce le lăsa îşi reiau rigiditatea.

Spuma de la gură încetă, dar ochii rămaseră sticloşi şi sângele părea că nu mai circulă, căci o paloare cadaverică se aşternea pe chipul nenorocitului.

De mai multe ori, baronul îngenunchie şi-şi lipi urechea de inima care bătea din ce în ce mai slab.

— Îl vom salva? întrebă Jean Bart.

— Nu ştiu; în orice caz să continuăm cu tracţiunea ritmică a braţelor şi picioarelor.

Pe când se ocupau cu readucerea la viaţă a omului leşinat, o scenă spăimântătoare era pe punctul de a se petrece în casa păzită de Marius şi cei doi servitori.

Bivolarul nu fusese muşcat de un şarpe.

Pe când cânta, vreo zece umbre se strecuraseră prin iarbă până la el; la un fluierat, acele umbre se ridicaseră deodată în picioare.

Într-o clipă fu atacat de zece negri, care agitând suliţele îl doborâră, legându-l şi punându-i un căluş la gură.

Şi un alb, bătrân, înalt, slab, cu barba albă, cu ochii răi şi strălucitori ca oţelul sub razele lunei, înainta; îşi scoase de la cingătoare un fel de seringă lungă şi atingând cu ea braţul bolnavului, îi făcu o împunsătură lungă de câţiva centimetri.

Corpul nenorocitului tresări şi strigătele i se înăbuşiră în gât.

Bătrânul spuse indigenilor ceva pe limba lor şi ei îl dezlegară.

Dar, nu se putu mişca şi se zbătu convulsiv pe când o spumă albă îi umplea gura.

Bătrânul privi spre casă şi descoperi umbrele celor trei oameni.

Atunci toată banda continuă să se târască prin iarbă, apropiindu-se de ei, dar, la vreo sută de metri deviară şi se îndreptară spre casa lui Gladstone.

În casă, Marius şi cei doi servitori auziseră strigătele, dar nu se puteau mişca, Marius spuse celor doi gardieni să fie gata de a întâmpina atacul.

Dar, tăcerea care urmă îl enervă şi privi pe fereastră. Văzu pe prietenii săi depărtându-se împreună cu Sir Gladstone. Îngrijorat, ar fi vrut să-i urmeze; dar cei doi servitori îl implorară să rămâie, amintindu-i promisiunea făcută.

Uşa Lady-ei Nelly se deschise.

— Sunteţi aici, domnule Marius?

— Da. Ştiaţi că făceam de gardă?

— Da, ştiam, ştiu tot ce v-a spus soţul meu. Aţi auzit, strigătele?

— Liniştiţi-vă, doamnă, e un bivolar bolnav, care cere ajutor. Prietenii mei şi soţul dv. s-au şi dus la dânsul.

Lady Nelly, palidă, cu lampa în mână, înfăşurată într-un capot de culoare deschisă, se rezemă de uşă.

— E ultimul deportat? murmură ea.

— Dar nu, doamnă, nu trebuie să credeţi în povestirile fantastice ale soţului dv.

Văzând că abia se mai ţinea în picioare, tânărul o luă de braţ şi o conduse la un fotoliu.

— Vă rog, nu vă speriaţi, trebuie să fiţi tare şi să ne ajutaţi să triumfăm.

La acea imputare prietenească, tânăra femeie îşi reveni.

— Aveţi dreptate, trebuie să fiu tare. Vă implor, haidem să dăm ajutor aceluia pe care-l asasinează.

— Nu asasinează pe nimeni, doamnă! Staţi liniştită! Am promis soţului dv. şi nu vă permit să ieşiţi din această cameră, unde sunteţi în siguranţă.

Cercetaşul întrebuinţă toată diplomaţia spre a o împiedeca să iasă din cameră.

Biata femeie, pe când ei o credeau adormită, nici nu se culcase, gândindu-se la straniul bilet pe care-l citise fără ştirea soţului său.

Marius se aşeză lângă dânsa într-un fotoliu, lăsând pe cei doi servitori să păzească uşa.

Deodată un zgomot înspăimântător izbucni în coridor. Cercetaşul se repezi la uşă, dar Lady Nelly, mai sprintenă, o închise cu cheia, strigând:

— Nenorocitule! Nu deschide, te vor ucide!

— Dar nicidecum! Trebuie din potrivă să deschid şi să ne apărăm!

— Vreau şi eu o armă!

Marius îi dete un browning pe care i-l încredinţase Sir Tommy şi pe care-l ţinea la brâu împreună cu al său.

— Luaţi asta şi staţi îndărătul meu!

Şi, fără a mai ezita, deschise uşa! Şi văzu pe cei doi servitori legaţi de un grup de negri, în mijlocul căruia era un bătrân înalt şi osos, cu barba albă.

Marius îndreptă arma spre dânsul, dar trei gloanţe, trase unul după altul nu făcură să se mişte diabolica apariţie.

Deodată îşi simţi braţul ca paralizat căzându-i de-a lungul coapsei: un ac ascuţit îi se înfipsese în braţ. Avu timpul să-l smulgă; dar acesta fu ultimul lui gest. Ca o masă se prăbuşi la pământ.

La ordinul bătrânului, negrii se precipitaseră în camera Lady-ei Gladstone, care trăsese la întâmplare.

Lovi pe unul din agresori, dar ceilalţi o ţintuiră pe fotoliu, ţinând-o de mâini şi de picioare.

Nu-i făcură nici un rău; şi bătrânul zâmbind sinistru, înainta.

O salută adânc şi îi vorbi într-o englezească elegantă.

— Lady Gladstone, nu sunteţi în pericol. E de prisos să vă spun cine sunt. O ştiţi. Sunt unul din compatrioţii dv. Şi trebuie să imputaţi soţului dv. prezenţa mea aici. Sir Tommy Gladstone n-a binevoit, să se conformeze ordinelor mele.

Luă cu delicateţă mâna tinerei femei şi privind-o, zise:

— Înţeleg că soţul dv. a avut scrupule să amputeze o mână atât de albă şi de frumoasă; dar ar fi trebuit să nu uite că ordinele ultimului deportat nu se trec cu vederea. I-am promis în acest ultim caz o pedeapsă exemplară. Dar, e un mijloc de a aranja lucrurile. Drept avertisment i-am ucis un bivolar. Gardienii dv. din coridor sunt numai legaţi şi nu riscă să moară. N-a mai rămas decât acest tânăr curajos, care se luptă ca un leu; dar am fost silit să-l pedepsesc cam crud.

Arată pe Marius, care se zvârcolea pe podele întocmai ca şi

bivolarul în prerie.

Privirea Lady-ei Gladstone se opri asupra tânărului, care părea că e în agonie şi zise cu glas sugrumat:

— L-aţi ucis?

— Nu, nu e mort doamnă. Dar va fi peste zece minute, dacă nu-i administrez un remediu al cărui secret îl cunosc numai eu.

— Îl puteţi salva? se rugă ea.

— Pot, dacă faceţi sacrificiul pe care vi l-am cerut.

Privi pe bătrân şi citi pe figura aceea nemişcată o hotărâre nestrămutată.

— Şi cereţi?

— Degetul dv. inelar de la mâna dreaptă.

— Veţi salva pe acest tânăr? întrebă cu răceală Lady Nelly.

— Îl voi salva, v-o jur! Aşi putea să vă ucid; dar nu vreau. Aşi putea să vă silesc să întindeţi mâna şi să tai, dar nu vreau. Am spus odată. Sentinţa mea trebuie îndeplinită şi numai sentinţa mea.

Atunci, calmă, cu ochii aţintiţi asupra cercetaşului, care se zvârcolea, întinse mâna banditului.

— Tăiaţi-mi degetul.

Bătrânul îşi scoase un cuţit de la brâu şi cu un gest hotărât reteză inelarul nobilei femei la înălţimea celei de a doua falange.

Ea nu strigă, dar tremurând de furie, zise:

— Acum, ţineţi-vă promisiunea!

Bătrânul deschise un mic flacon de aur cizelat legat de un lanţ de oscioare care îi atârna pe pieptul descărnat; se plecă asupra cercetaşului, lipi gura sticluţei pe rana de la braţ timp de câteva secunde, apoi se ridică.

Zvârcolirile şi tremurăturile încetară ca prin farmec în corpul băiatului.

— E salvat, zise banditul.

Rămase acolo, câteva minute, pe când Lady Nelly, aplecată asupra tânărului, urmărea cu îngrijorare pe figura sa reîntoarcerea la viaţă.

Într-adevăr, obrajii îi se colorară şi ochii dilataţi, îşi pierdeau încetul cu încetul aspectul lor sticlos.

Fără a se preocupa de degetul său tăiat pe care-l înfăşurase într-o batistă, Lady Nelly privea mereu şi căzu în genuchi în faţa lui Marius, când ochii acestuia se închiseră, apoi se deschiseră pentru prima oară.

— Domnule Marius! strigă ea, mă auzi?

— Unde sunt? murmură tânărul mişcând capul.
— Salvat! Eşti salvat!
Abia atunci privi în jur.
Toţi papuaşii şi bătrânul, dispăruseră.

CAPITOLUL IV
Zălogul

Marius îşi reveni repede în simţiri şi ridicându-se în picioare îşi frecă fruntea ca şi când ar fi avut un vis.

Îşi aducea vag aminte de cele petrecute, ar fi crezut că visase dacă Lady Gladstone, n-ar fi stat în faţa sa, palidă, cu mâna stângă înfăşurată într-o batistă prin care ieşea sângele.

— N-am visat, doamnă? Dar, ce aveţi la mână?

— Ordinul ultimului deportat a fost executat.

— Ce vreţi să spuneţi? zise Marius, temându-se să înţeleagă.

Dar, de data asta, biata femeie nu putu răspunde; slăbită de pierderea sângelui fu prada unui acces de nervi şi simţind că-i vine rău. Se aşeză pe marginea patului şi leşină.

Cercetaşul îi dete toate îngrijirile, pe când afară se auzeau paşi.

Se întorceau cei trei inşi aducând corpul bivolarului pe care nu-l putuseră aduce la viaţă.

În uşă, Sir Tommy cuprins de o presimţire se repezi înainte.

În coridor se împiedecă de un corp: se plecă şi văzu un indigen rănit, acela pe care-l lovise lady Gladstone.

Trecu pragul şi se dete înapoi, văzând pe soţia sa întinsă ca moartă pe patul plin de sânge.

Scoase un strigăt.

— Nu vă speriaţi! îi asigură Marius. E numai leşinată!

— Leşinată? Dar sângele asta?

Marius voi s-ascundă mâna mutilată, dar Sir Tommy se apropiase.

— Fiţi curajos, Sir Gladstone. Ultimul deportat a fost aici.

— Şi atunci? întrebă bietul om.

— Atunci, am luptat. Oamenii dv., au fost luaţi şi duşi nu ştiu unde, căci nu i-am mai văzut în coridor; iar mie mi-a înfipt un ac otrăvit în braţ şi mai multe minute m-am zvârcolit în prada unei crize epileptice. Cum de mai trăiesc, nu-mi pot da seama.

— Dar soţia mea?

— Vai! Banditul şi-a executat sentinţa. I-a mutilat degetul.

Şi descoperi oribila rană.

Durerea bietului om era înduioşătoare. Pierzând sângele rece

caracteristic rasei sale. Căzu la căpătâiul soţiei sale, plângând ca un copil.

Jean Bart şi Raimondo auziseră.

Lăsându-l să-şi plângă durerea, se ocupă de bivolarul mort pe care-l depuseră sub un şopron, pe care îl transformară în capelă, aprinzând la căpătâiul mortului două lumânări de ceară; cele două servitoare pe care Jean Bart se duse să le cheme, îl ajutară, tremurând, la pregătirile funebre.

Ridicând pe indigenul rănit îl transportară în camera lor, ca să nu-l lase sub ochii baronului, care în furia lui l-ar fi ucis poate.

Îngrijiră cât putură mai bine; şi, redeschizând ochii, indigenul fu surprins de acele îngrijiri.

Desigur, cei doi cercetaşi n-aveau decât ură pentru dezgustătorul rău făcător, complicele banditului; dar se gândeau că le putea fi de folos ca zălog sau ca informator, în lupta împotriva unui bandit, pe care juraseră să-l extermine.

Pe patul său de durere, toată noaptea Lady Nelly avu febră şi în delirul său vorbi, retrăind tragica scenă.

Astfel, Marius înţelese sacrificiul făcut de nobila femeie spre a-l salva.

Plânse, aflând; şi strângând mâna soţului jură să nu-l părăsească până ce nu-l va fi răzbunat.

Negrul Zomba, care dormea adânc într-o cămăruţă din dosul bucătăriei, nu auzise absolut nimic din acea dramă ce se petrecuse în preajma sa.

Câteva zile după aceea, într-o dimineaţă, un servitor al lui Sir Tommy străbătea călare proprietatea stăpânului său şi azvârlea lasso-ul care de fiecare dată prindea unul din caii lăsaţi în libertate.

După o jumătate de oră, şase splendizi armăsari nechezau nerăbdători în faţa casei. Stăpânul ieşi urmat de soţia sa şi de cercetaşi.

Sir Tommy era îmbrăcat în piele din cap până-n picioare.

Soţia sa, purta de asemenea, o haină şi o pereche de foi tot din piele; mâna stângă era uşor bandajată şi frumoasa culoare a obrajilor săi dovedea că era complet restabilită după dureroasele emoţii prin care trecuse.

Un tânăr negru, purtând drept orice îmbrăcăminte o piele de oposum, închidea convoiul şi Jean Bart şi Raimondo nu-l pierdeau din ochi.

Caravana porni spre nord-vest. Zomba, din pragul casei, privea cu tristeţe pe stăpânii săi depărtându-se.

Sir Tommy mergea în frunte cu soţia sa alături.

Negrul era singur, în mijlocul tuturor, cei trei cercetaşi veneau după dânsul. Acest negru era indigenul rănit de Lady Gladstone şi pe care cei doi cercetaşi îl îngrijiseră, salvându-l.

El se numea Towo-Towo.

Towo-Towo vorbea puţin englezeşte. Fiind probabil adeseori maltratat de stăpânul său şi văzându-se îngrijit în casa baronului englez instinctele trădătoare ale rasei se deşteptaseră în el, căci îndată ce i se ceru să servească de călăuză într-o expediţie împotriva lui John Robinson, se grăbi să primească; cu atât mai mult că revolverele erau îndreptate asupra lui spre a preveni orice împotrivire. Pentru mai multă precauţie, îi daseră un cal mai puţin sprinten decât ceilalţi, ca în caz de fugă să-l poată ajunge.

Cei şase călăreţi merseră o oră fără să-şi vorbească; fiecare gusta farmecul acelei radioase dimineţi.

— Towo-Towo, întrebă deodată Sir Tommy. Suntem pe drumul cel bun, nu-i aşa?

— *Yes,* bun drum, eu cunoşti bine drumul, eu duce tine la Robinson.

— Bine!

Cei trei cercetaşi se amuzau de felul cum vorbea negrul.

— Ascultă prietene, îi strigă, vesel, Marius, dacă nu vrei să fii ucis ca un pui de lup, să nu ne faci să ne rătăcim sau să cădem în vreo capcană!

— Nu! Eu nu vrei rău la voi. Eu vrei răzbunare pe Robinson care bate la mine. Eu vrei ucide Robinson.

— A! Nu! protestă Jean Bart. Ar fi o onoare prea mare pentru tine şi n-o meriţi.

— Pot pretinde eu această onoare? întrerupse lady Gladstone, întorcându-se în şea.

Banditul mi-a mutilat degetul, dar tot voi putea apăsa pe cocoşul revolverului ca să-i trimit un glonţ în inimă.

— Aveţi tot dreptul, doamnă, aprobară cercetaşii. Când îl vom avea în mână, dv. îi veţi da lovituri de graţie.

Caravana merse toată ziua.

La ora mesei cei trei cercetaşi se însărcinară să pregătească mâncarea, nelăsând pe lady Gladstone să se ocupe de aşa ceva.

Noaptea se culcară sub cerul liber, strângându-se unul lângă

altul, înfăşuraţi în largile lor mantale.

Spre sfârşitul celei de a cincea zi, baronul, după ce vorbi deoparte cu Towo-Towo, sări de pe cal şi tot ceilalţi îl imitară.

După ce legară caii, se aşezară în cerc în jurul lui Sir Tommy. Erau un marginea unei imense păduri de ferigi pe care o străbătuseră în două zile şi două nopţi.

Aici natura părea devastată de un cutremur. Arborii erau dezrădăcinaţi, pământul răscolit, un pârâu deviat din calea sa cădea peste nişte ruine.

Sir Tommy le spuse:

— Amicii mei, dacă prizonierul nu minte, am ajuns la scop.

— Vom vedea pe ultimul deportat! exclamă Jean Bart.

— Îl vom ucide ca pe un câine! urlă Marius. Mii de fulgere! Am văzut o vânătoare de pantere la Milano! Şi nu mi-ar displace, să văd o vânătoare de om la tropice!

— Să nu strigăm prea curând victorie! răspunse englezul, care nu-şi pierduse flegma obişnuită. Va trece încă timp până să găsim pe misteriosul bandit.

— Dar unde suntem aici? întrebă Raimondo, care examina ciudatul peisaj.

— Suntem exact la 260 mile departe de Melburn. Acum douăzeci de ani această parte a Australiei a fost invadată de căutătorii de aur, care simt de mai multe luni o răscoliră după cum vedeţi. Când terminară ei plecară în alte locuri, iar indigenii se reîntoarseră în ţinuturile de unde fuseseră izgoniţi.

— Dar se vede că au plecat din nou, de vreme ce n-am întâlnit nici unul pân-acum.

— Prizonierul mi-a spus contrariul. Suntem abia la o milă depărtare de un trib format din câteva sute de negri şi Towo-Towo s-a oferit să le vorbească şi să-i facă să ne respecte, fără să facem uz de arme.

— E şi ultimul deportat printre ei? întrebă Marius.

— El e mai departe, într-o peşteră, unde ne va conduce Towo-Towo.

— De ce nu mergem chiar acum? se încăpăţâna Jean Bart.

— E bine păzit: cincizeci de indigeni îi păzesc zi şi noapte. Nu putem încerca un atac.

— Atunci, ce hotărâţi? întrebă Raimondo.

— Să ne încredem în Towo-Towo, care-şi riscă viaţa în caz de trădare. Tribul e guvernat de un rege şi Towo-Towo mă asigură că acest rege ne va primi bine împreună cu supuşii săi.

— Dar Robinson nu e stăpânul absolut şi al acestui trib?

— Ba chiar aşa. Şi acest rege, care se numeşte Tatambo e furios de tutela albului şi s-ar asocia imediat cu cine ar voi să lupte împotriva rivalului său.

— Dac-ar fi aşa, observă Jean Bart, totul ar merge de minune; dar e mai prudent să nu ne încredem în Towo-Towo şi în indigenii lui.

— N-avem carabine şi revolvere ca să luptăm în contra suliţelor lor? întrebă Marius.

— Desigur că dacă vom ucide o sută, ceilalţi două sute ne vor ucide ei pe noi! replică înţeleptul Raimondo.

Toţi reflectară.

Marius, deodată, propuse:

— Amicii mei, ascultaţi ideea mea. Trebuie să ne convingem de sinceritatea sentimentelor indigenilor, dacă vreţi mă voi duce eu cu Towo-Towo la regele lor.

— Nenorocitule! strigă lady Gladstone, dar dacă vă ucid?

— Atunci, doamnă, răspunse eroicul tânăr, făcându-i un salut adânc, aceasta va fi o dovadă că e primejdie şi că nu trebuie să înaintaţi. La acel frumos gest, englezul strânse mâna lui Marius.

— Nu, mă voi duce eu cu Towo-Towo.

Cercetaşii protestară cu energie. Desigur, Marius era cel mai indicat şi-l făcu să observe că de oarece lady Nelly îi salvase viaţa, el trebuia să ia locul soţului său în faţa pericolului.

Şi se duse să deştepte pe Towo-Towo. Care aţipise lângă un arbore. Dar, se prefăcea că dormea.

Jucă foarte bine comedia omului care se deşteaptă brusc. Îi explicară hotărârea ce luaseră, iar Towo-Towo, îl mai asigură o dată de devotamentul său şi, când Marius îi puse revolverul sub nas, ameninţându-l în caz de trădare, el răspunse răzând:

— Tu păstrezi gloanţe să ucizi pe Robinson.

Curajosul cercetaş îşi examină armele, sări pe cal, salută pe toţi şi dispăru cu Towo-Towo.

Caravana se puse în mişcare, urmărindu-i încet, aşa încet să se apropie fără a fi văzută. Apoi se ascunse într-o afundătură a terenului şi aşteptă cu îngrijorare.

Conveniseră ca în nici un caz să nu alerge în ajutorul lui Marius, dacă acesta nu va trage. Absenţa sa putea dura o oră sau o zi.

Trei ore trecură în cea mai cumplită tăcere.

CAPITOLUL V
Lagărul papuaşilor

E momentul să ne oprim puţin asupra originii rasei de negri, care locuiesc încă în majoritatea ţinuturilor neocupate şi inculte ale Australiei.

La primul aspect ei se asemăna cu negri civilizaţi din Africa, dar apoi se observă, de pildă, că culoarea lor neagră şi strălucitoare se deosebeşte de negrul opac al marocanilor.

Umblă aproape totdeauna goi, apărându-se de frig cu o piele de oposum aruncată pe umeri.

Pe malurile unui râu fără nume, golit de pulberea de aur ce târau apele sale, de către emigranţii veniţi din toate părţile, indigenii îşi aşezaseră lagărul. Acesta se compunea dintr-o serie de colibe, făcute din frunze uscate; erau atât de joase, încât trebuia să intre în ele de-a buşilea; indivizii şi locuinţele lor aveau un miros greţos.

Pe vremuri, desigur, se întrebaseră de ce acea mulţime de oameni de altă culoare ca a lor, se înverşuna atâta să caute acea pulbere de aur pe care ei o dispreţuiau fiindcă nu le putea servi nici ca mâncare, nici ca băutură.

Şi se înapoiaseră în ţinuturile lor devastate, pe vremuri atât de vesele şi de pline de verdeaţă şi îşi reconstruiseră o vatră, cu acea vecinică veselie a negrilor, care râd întotdeauna, fără să ştie de ce, rotindu-şi ochii negri cu vinişoare roşii.

Coliba regelui Tatambo era ceva mai înaltă; şi zi şi noapte, trecând prin faţa ei, supuşii nu uitau să facă gesturile de veneraţie prescrise de legea lor.

Şi totuşi, un alb domnea asupra tribului cu drepturi superioare acelora ale regelui. Acest străin, care venind, în calitate de deportat cu patruzeci de ani în urmă, se purtase bine cu ei, le câştigase prietenia.

Rămânând singurul deportat, el deveni temutul brigand a cărui forţă se baza pe acea rasă neagră stăpânită de dânsul.

Dar, acum începuse să îmbătrânească şi regele îşi reluă încetul cu încetul prestigiul faţă de supuşii săi.

John Robinson ieşea rareori din vizuina sa. Locuinţa lui era un mister. Ştiau numai că trăia într-o peşteră subterană săpată de

căutătorii de aur şi apoi părăsită de aceştia şi situată la vreo milă spre nord de trib.

Şi spre acel trib se îndrepta Marius cu Towo-Towo pe care-l credea un aliat sincer.

Pe înserate, sălbaticii, şezând pe pragul colibelor îşi mâncau mâncarea lor favorită şi aproape unică.

Deodată un indigen scoase strigăte bizare şi ridicându-se pe picioarele sale lungi şi goale începu să gesticuleze ca un nebun.

Într-o clipă tribul fu în picioare, privind în direcţia din care veneau Marius şi Towo-Towo, în galop. Acesta sări jos şi Marius îl imită; dar, deodată, bănuitor, strigă în englezeşte însoţitorului său:

— Hei, mai încet, Towo-Towo! Dacă te depărtezi de mine cu doi paşi, te ucid ca pe un câine.

Şi agita ameninţător revolverul, gata să uzeze de el în contra lui Towo-Towo sau a primului indigen care s-ar fi apropiat, căci toţi negrii agitau suliţele într-un mod destul de îngrijorător.

Towo-Towo încercă să liniştească pe teribilul cercetaş:

— Tu, nu frică de mine; tu sigur aici; eu cunoşti toţi şi vrei vorbeşte imediat cu rege.

Într-adevăr, micul negru se duse să-şi frece nasul cu toţi cei prezenţi, acesta fiind prin acele ţinuturi, modul cel mai curtenitor de a se saluta după o absenţă.

Nu înţelese nimic, dar văzându-şi că-şi lasă suliţele şi se aşază iarăşi să mănânce, deduse că nu aveau nici o intenţie rea.

O femeie împinse amabilitatea pân-acolo încât îi oferi să mănânce cu ei, printr-o mimică foarte expresivă şi amuzantă.

Cercetaşul refuză şi ajunse pe Towo-Towo, căruia îi ordonă să vorbească imediat cu regele.

Towo-Towo mai vorbi câteva minute cu cei din jur, apoi împreună cu Marius şi şase indigeni se îndreptă spre coliba regală.

Cei şapte oameni scoaseră nişte strigăte bizare şi guturale; era un fel de a da de veste, căci nici un supus nu putea pătrunde în locuinţa regelui.

Şi acesta ieşi.

Era un bătrân al cărui păr alb ca zăpada ca şi barba pe care o purta lungă, contrasta în mod bizar cu pielea extrem de neagră.

Nu purta drept îmbrăcăminte decât o piele de oposum, iar la gât un colan făcut din oscioare.

Cei şapte negri se prosternară la pământ, pe când Marius,

instinctiv, se descoperi, înclinându-se.

Dar, regele nu înţelese acel gest, căci încrunta sprâncenele şi furia îi licări în ochi.

Marius nu-şi făcu iluzii şi punând mâna pa revolver, murmură:

— Mii de pipe, bătrânul meu rege Tatambo! Nu te apuca de prostii, dacă nu vrei s-o păţeşti...

Dar, Towo-Towo vorbi repede regelui, pe când ceilalţi tăceau; şi dialogul fu destul de însufleţit şi dură cam mult.

Marius nu pierdea nici un gest, deoarece nu înţelegea limba; era îngrijorat şi se întrebă de mai multe ori, dacă n-ar fi fost mai bine să profite că avea mâinile şi picioarele libere şi să sară pe calul – care era legat de un arbore – să treacă în goană printre indigeni şi să se întoarcă în galop la prietenii săi.

Tatambo se apropiă şi îşi frecă nasul de nasul lui Marius, care suferi contactul cu destul curaj, dar apoi strigă în italieneşte, sigur că nu va fi înţeles:

— Mii de pipe! Nici când mâncăm la noi, la Milano, usturoi nu mirosim în halul ăsta!

Apoi regele reintră în colibă, pe când Towo-Towo trăgea pe cercetaş:

— Eu nu trădător; Tatambo vrea primeşte pe amicii tei ca să facă război cu Robinson.

Regele Tatambo vine cu trib, Robinson mâncat de noi toţi.

Şi sări în şea, urmat de Marius la galop.

E uşor de închipuit bucuria celorlalţi când văzură pe Marius, pe care se pregăteau să vie să-l caute cu armele în mână.

Milanezul povesti cu deamănuntul expediţia sa.

Şi toţi porniră spre trib.

Acolo, îi aştepta o surpriză. Apropiindu-se auziră strigăte bizare şi văzură o ciudată agitaţie.

Râul formase în mijlocul satului un mic lac, pe care indigenii îl iluminaseră cu torţe fumegânde.

Îngrămădite în nişte bărci rudimentare făcute din trunchii scobiţi, forme negre brăzdau apa în toate părţile.

Cu o mână ţineau facla răşinoasă iar cu cealaltă un fel de căngi ascuţite pe care le înfigeau în peştii atraşi de lumină. Acesta era începutul serbării oferite albilor de bună venire. Regele înaintă; şi Sir Tommy putu vorbi cu dânsul prin mijlocirea lui Towo-Towo.

Tatambo îi promise ca după serbare să pornească împotriva ultimului deportat.

Apoi veni rândul aşa numitului „Corrobori” un dans războinic la care luă parte întregul trib.

Era un simulacru de luptă cu salturi acrobatice, urlete, piruete şi violente ciocniri corp la corp.

În semn de recunoştinţă, albii le oferiră tot tutunul pe care-l aveau prin buzunare şi tot alcoolul din flacoane; ceea ce făcu pe toţi negri să se îmbete şi să se ducă să se culce.

Sir Gladstone şi cercetaşii aşteptau cu nerăbdare acel moment spre a vorbi cu Tatambo.

Dar vai! Şi el se îmbătase şi nu putu fi deşteptat.

Contrariaţi, hotărâră atunci să aştepte dimineaţa şi să se odihnească, veghind cu rândul.

Jean Bart fu primul care făcu de pază pe când ceilalţi dormeau înfăşuraţi în călduroasele lor mantale.

Timp de două ore nu se petrecu nimic suspect.

Marius trebuia să-şi ia postul de sentinelă, dar Jean Bart nu vru să-l deştepte şi acest lucru îi fu fatal. Căci, fiind prea obosit adormi şi el. Şi nu văzu umbrele negre care se strecurau printre colibe îndreptându-se spre ei pe când schimbau între ele mici strigăte bizare ce se puteau confunda cu miile de strigăte nocturne ale animalelor din pădure.

Deodată, Jean Bart, deşteptat brusc, simţi nişte mâini care-l strângeau de mâini şi de picioare.

Voi să strige, să dea alarma, dar o legătură îi astupă gura pe când vedea pe ceilalţi indigeni făcând acelaş lucru eu tovarăşii săi şi legându-i ca şi pe dânsul de arbori.

— Suntem trădaţi! urla Marius zbătându-se şi căutând cu privirea pe Towo-Towo.

— Blestem! se gândi Jean Bart. E vina mea! Am adormit!

Englezul tăcea dar privea cu durere pe soţia sa care era tratată fără nici o atenţie ca toţi ceilalţi.

Lagărul fu luminat pe neaşteptate şi indigenii începură iarăşi să danseze.

Towo-Towo privi pe prizonieri cu un râs batjocoritor şi le zise plin de îndrăzneală:

— Towo-Towo nu trădează, dar Towo-Towo e viclean. Towo-Towo venerează pe ultimul deportat, fiindcă el bun cu negri; John Robinson vine mâine viziteze pe prizonieri şi dacă el vrei, noi mănânci pe urmă pe albi.

Prizonierii, care se aşteptau la cele mai grozave torturi, fură surprinşi că nici nu-i lega la gură; chiar şi lui Jean Bart: are se

zbătea furios îi scoaseră legătura care-l înăbuşea.

Nimeni din jur nu-i înţelegea, aşa că puteau vorbi între ei în toată libertatea.

Milanezul, care nu-şi pierduse sângele rece, făcu chiar o glumă asupra felului cum erau legaţi, fiecare în câte un colţ. Iar lady Gladstone la mijloc. Dar Jean Bart, care nu-şi putea ierta că adormise, striga supărat, zbătându-se mereu:

— E vina mea! Dacă mai scăpăm jur să-mi aplic o pedeapsă exemplară; nu va fi din ordinul ultimului deportat, dar va fi tot atât de exact împlinită.

— Haide! întrerupse Raimondo. Cea mai bună pedeapsă e să cauţi ca să ieşim din încurcătură.

— Ce credeţi că vor să facă cu noi, Sir Gladstone? N-aţi putea interoga pe canalia aceea de Towo-Towo. Care tocmai vine spre noi?

— Îl voi interoga: dar ne-a şi spus că mâine dimineaţă va veni stăpânul lor şi le va ordona ce să facă cu noi.

— Pe parola mea! zise Marius râzând. Nu cer de cât un singur lucru; să nu servesc de friptură acestor creaturi scârboase; nu-mi închipui că-şi putea sta, nici tăiat în bucăţele în stomacul maimuţoilor ăstora.

— Nu te supăra! replică Jean Bart, poate că vei fi mâncat de Tatambo şi odată în viaţa ta, ai fi şi tu, „o bucăţică regală”.

Fură toţi surprinşi văzând pe Jean Bart glumind şi Marius declară:

— Oho! Jean Bart face spirite!

Desigur că se petrece ceva, în creierul lui ceva interesant.

— Da, într-adevăr. Şi vă voi spune imediat... Simt o mică pârâitură în frânghiile care mă leagă... înţeleg că dac-aşi voi aşi putea să mă eliberez.

— Ia seama! strigară toţi, coborând vocea instinctiv.

— Nu vă temeţi. Voi aştepta să doarmă. Desigur vor rămâne unii de veghe până lă ziuă. Dar vom avea mai multă şansă de reuşită.

Raimondo observă că erau dezarmaţi.

— Nu importă; le vom lua suliţele şi ne vom bate cu arme egale.

Fu întrerupt de Towo-Towo care se apropia.

— Regele Tatambo zice voi prea departe. El vrei trateze bine voi până la sosire Robinson. Voi mânca cu rege Tatambo.

Obosiţi de dans, papuaşii se apucară iarăşi să mănânce.

Şi regele ordonase ea prizonierii să fie aduşi, legaţi înaintea sa.

Dar Jean Bart, care avea altă intenţie, refuză mâncarea şi insultă pe Towo-Towo.

— Tu este rău, tu zice insulte mie, care este acum stăpân la tine. Tu rămâne legat aici cu doi gardieni, toată noaptea şi nici mâncare, nici bere.

Cercetaşul îşi ascunse bucuria insultându-l şi mai mult.

Vreo douăzeci de papuaşi se apropiară şi dezlegară pe prizonieri, care îi lăsară, pe când Jean Bart ie spunea:

— Foarte bine! Nu vă împotriviţi! Eu voi rămâne aici, mă voi dezlega şi-apoi veţi vedea!

Cei trei oameni şi femeia, legaţi unul de altul fură târâţi în mijlocul satului.

Li se prezentă în vârful unei prăjini oribila mâncare pe care o refuzară, strângând dinţii.

Atunci îi lăsară în pace şi muţi şi neputincioşi asistară la cea mai furioasă orgie.

Jean Bart, la cincizeci de metri de dânşii, între doi paznici, pândea momentul oportun.

Şi acesta se prezentă.

Unul din paznicii săi se depărtă o clipă ca să-şi ia de mâncare; cercetaşul se desfăcu atunci din legăturile pe care de rupsese tot zbătându-se şi sări asupra indigenului.

Acesta, surprins, n-avu nici timpul să strige nici nu putu să scape din strânsoarea mâinilor lui Jean Bart care-l izbea cu capul pe pământ. Când i se păru leşinat sau mort îl lăsă şi îi luă suliţa.

Celălalt se întorcea chiar atunci. Jean Bart nu putu fugi fără a fi văzut.

Ce era de făcut?

Cercetaşul văzu râul. Se târî spre el, intră până la gât şi, aşa, fără să facă zgomot se depărtă.

Când nu mai simţi terenul sub picioare, înotă sub apa, în timpul acesta indigenul descoperi lipsa prizonierului şi moartea tovarăşului său. Dar, temându-se să nu fie pedepsit se apucă să caute în toate părţile înainte de a da alarma. Când se hotărî, toată mulţimea negrilor se risipi în jur, iar o parte numai rămase de pază.

Papuaşii parcurseră pârâul în lung şi-n lat. De douăzeci de ori cercetaşul riscă să fie prins.

Şedea sub apa, ridicând capul la fiecare minut ca să respire.

La o jumătate de milă de acolo, râul trecea printr-o pădure. Jean Bart ieşi din apă şi se ascunse în pădure. Era salvat.

CAPITOLUL VI
Vizuina banditului

Toată noaptea tribul papuaşilor fu în fierbere dar căutările lor rămaseră fără rezultat.

Şi bucuria prizonierilor, deşi supravegheaţi mai deaproape, fu mare când constatară că Jean Bart scăpase. Aveau impresia că el va încerca ceva spre a-i elibera şi pe dânşii.

Dar, vai! Se iveau zorile zilei, care avea să hotărască soarta lor.

Tatambo furios de dispariţia cercetaşului – petrecuse noaptea întins în faţa unuia din focurile aprinse.

Deodată o mare mişcare se produse printre indigeni. Şi, regele, ca şi cei din jurul său, privi în direcţia din care veneau doisprezece călăreţi negri având în fruntea lor pe un bătrân înalt cu barba albă.

Alţi cincizeci de negri veneau în urmă pe jos agitând suliţele.

Era deportatul John Robinson cu suita sa.

Bătrânul sări jos de pe cal pe când Tatambo şi supuşii săi se prosternară ca fruntea la pământ.

Prizonierii rămăseseră în picioare, privind cu dispreţ.

Legaţi unul de altul şi abia putându-se mişca avuseseră curajul de a se scula spre a privi în faţă, cu tot dispreţul, pe omul care trebuia să-i ucidă.

Bătrânul spuse regelui să se ridice şi convorbi câteva minute cu dânsul.

Prizonierii înţeleseră că Tatambo povestea despre capturarea lor şi despre fuga lui Jean Bart.

Şi totuşi în ochii deportatului nu se citea nici un fel de furie.

Ba chiar examinând legăturile prizonierilor, ordonă să li se mai slăbească.

Împinse chiar galanteria până la a elibera pe Lady Nelly în faţa căreia se înclină.

— Doamnă sunt dezolat că aţi fost torturata în mod inutil; aceşti sălbateci ar fi trebuit să-şi dea seama că ţinând prizonier pe soţul dv. era de ajuns pentru ca să-l urmaţi, fără să le fie teamă că veţi fugi.

Lady Gladstone văzându-se pentru a doua oară în faţa acelui

om, simţi sângele fierbându-i în vine.

— Dispreţuiesc atenţiile dv., domnule; voi îndura soarta soţului şi a tovarăşilor mei, vă rog numai să hotărâţi mai curând.

— E totdeauna destul timp ca să moară cineva! Dar, fiindcă aţi plecat ca să mă urmăriţi până în vizuina mea, îmi voi face plăcerea să vă primesc acolo. Şi întoarse spatele.

Prizonierii, la început, nu înţeleseseră. Dar când văzură suita deportatului întorcându-se pe unde venise, când se simţiră împinşi de indigeni spre cei doisprezece cai, înţeleseră că îi duceau în altă parte, spre vizuina brigandului desigur. După cum spusese el.

Ameninţaţi cu lăncile fură siliţi să meargă. Dorinţa de a se răzbuna era anihilată de imposibilitatea de a acţiona, aşa legaţi cum erau unul de altul şi fără arme.

Era poate moartea imediată şi zădărnicirea ultimei probabilităţi de salvare oferită de fuga lui Jean Bart.

La ordinul deportatului, unul din călăreţi cedă calul său Lady-ei Nelly, care însă, refuză cu mândrie, dar apoi fiind rugată de soţul său, primi.

Nenorociţii aproape nici nu puteau vorbi între dânşii, căci Robinson fiind aproape îi putea auzi.

Dar Sir Gladstone, la un moment dat, putu spune cercetaşilor:

— Amicii mei, mă doare în suflet că v-am târât, într-o astfel de aventură.

— Să n-aveţi remuşcări, Sir Gladstone, răspunse Raimondo. Noi am vrut să vă însoţim; şi apoi, fiindcă facem înconjurul lumii astfel de aventuri sunt prevăzute în program.

— Gândiţi-vă cu ce plăcere le vom povesti! întrerupse Marius, voios. Atât timp cât Jean Bart e liber nu trebuie să disperăm.

— Aşi vrea şi eu să sper ca şi voi în intervenţia lui; dar tot curajul lui nu va putea învinge supravegherea la care suntem supuşi.

După o scurtă tăcere, Sir Tommy reluă:

— Dar nu mai e încă un mijloc de încercat.

— Care întreabă tinerii.

— Voi vorbi lui John Robinson, îi voi oferi toată averea mea dacă va trebui, îmi voi lua asupră-mi toată răspunderea expediţiei şi mă voi oferi ca pradă răzbunării sale, salvându-vă pe voi.

Mişcaţi cei doi cercetaşi exclamară împreună:

— Nu, nu se poate. Şi dacă va trebui vom muri împreună.

— Nu se poate. Şi vă cer apoi un serviciu. După moartea mea veţi întovărăşi pe soţia mea în Anglia, unde fiul nostru ne aşteaptă.

Lady Gladstone nu auzise şi convorbirea încetă, căci deportatul care se depărtase de ei câteva minute, se întorsese acum la locul său, în fruntea coloanei.

Mersul extrem de anevoios printre pietre şi ramuri de arbori îngrămădite, dură trei ore.

Ajunseră la picioarele unei coline care purta încă urmele ruinelor. În zadar ar fi căutat gura peşterii în acel haos de pietre. Dar, indigenii care erau pe jos, trecură înainte prizonierilor şi dispărură ca prin farmec între stânci. Călăreţii se coborâră de pe cai.

Şi atunci, prizonierii descoperiră printre tufişuri, o gaură neagră ascunsă prin care trecură unul după altul.

După ce făcură câţiva paşi într-un întuneric absolut se găsiră într-un coridor foarte spaţios şi foarte înalt, luminat de numeroase torţe.

Deportatul dete câteva ordine şi vreo doisprezece indigeni îi târî mai departe, prin alte coridoare luminate, care se încrucişau în dreapta şi-n stânga ca nu adevărat labirint. Dacă starea lor de spirit le-ar fi permis reflexii romantice s-ar fi putut crede într-un splendid palat din *„O mie şi una de nopţi”.*

La capătul acelor coridoare bine iluminate se iveau săli împodobite cu mobile şi covoare preţioase.

Grota era desigur o mină de aur părăsită şi bătrânul îşi făcuse dintr-însa un palat.

Dar spre marea lor mirare intrară în alte coridoare, care nu erau opera mâinii omeneşti.

Numeroase stalactite atârnau din tavan şi reflexe de aur străluceau pe pereţi.

— Oho! exclamă Marius, căutătorii de aur au ignorat desigur această grotă şi călăul nostru a descoperit-o mai târziu şi a pus stăpânire pe ea.

Ajunşi într-o sală mai mică, indigenii îi părăsiră brusc după ce le tăiară legăturile, dispărând ca prin farmec.

Prima mişcare a lui Sir Tommy fu de a deschide braţele soţiei sale.

În semiobscuritatea sălii căutară intrarea coridorului pe unde veniseră. Dar era blocată de nu bolovan enorm şi la lumina aceea slabă nu putură descoperi locul unde se îmbuca în perete.

Un muşchi des şi moale forma un covor natural şi în fund se auzea curgând apă.

— În ce vizuină misterioasă suntem oare închişi? exclamă Marius.

— Pe cinstea mea, pare o criptă şi nu m-aşi mira să ne fi îngropat de vii.

— Amicii mei să încercăm să ne salvăm, propuse Sir Tommy, avem braţele şi picioarele libere şi suntem singuri. Să vedem de unde vine apa şi dacă nu putem fugi pe acolo.

— Dar se prea poate să nu ne fi lăsat un loc de scăpare nici în partea aceea.

— În cazul acesta, continuă Sir Gladstone, cum e probabil că vom revedea pe unul din paznicii noştri, voi cere să vorbesc cu deportatul spre a pune în aplicare planul despre care v-am vorbit.

— Haide să explorăm izvorul care se aude în fundul grotei, zise Marius. Dacă au hotărât să ne lase să murim de foame, vom avea cel puţin consolarea de a bea până ne-om îmbăta.

Merseră în direcţia de unde se auzea murmurul izvorului şi în curând simţiră apa la picioare.

Acel râu subteran nu părea adânc; şi în curând deprinzându-se cu obscuritatea care nu era completă, putură distinge apa limpede ce curgea pe o albie de pietre. Nu înţelegeau însă de unde venea acea slabă licărire de lumină. Dar surprizele nu se terminaseră.

Raimondo, care se plecase să atingă apa, exclamă:

— Dar apa e caldă!

Toţi făcură aceeaşi constatare. Ce înseamnă asta?

Era un izvor natural de apă caldă? Voiră să se apropie de locul în care apa ieşea dintre stânci. Dar pietre enorme le împiedecau calea. Într-un punct, apa se scurgea numai printre acele blocuri, între care forma mici vuitori, pe care trebuiau să le treacă făcând un salt.

Avură în curând o senzaţie de căldură insuportabilă.

Marius vârî iar mâna în apă şi o scoase repede strigând:

— La naiba! Apa fierbe acum.

Voiau să-i răspundă, când văzură înaintea lor o vie lumină roşiatică ce se reflecta în apă.

Acea lumină venea dintr-o gaură de mai mulţi metri prin care trecea râul. Şi avură toţi acelaş gând:

— Focul! Au dat foc!

Instinctiv se retraseră până în caverna unde fuseseră întâi, dar şi acolo temperatura era foarte caldă şi din apele râului se ridicau aburi calzi.

Apoi pe apele râului începură să treacă obiecte fără formă şi aprinse. S-ar fi zis că râul era de petrol.

— Ce însemnă asta? strigă Marius. Ce credeţi lord Gladstone.

— S-ar părea că în imensele săli subterane a izbucnit un incendiu şi că spre a-l localiza, au azvârlit în apă tot ce-a căzut pradă focului. Presupunerea mea nu e, poate, tocmai logică, dar, printre atâtea lucruri surprinzătoare ne putem permite cele mai riscate ipoteze. Sau poate acesta e mijlocul ales de călăul nostru ca să ne omoare.

Sărmana Lady Nelly fu prima pe care fumul des şi înţepător o sufocă; soţul său, asista neputincios şi cu groaza la toate fazele asfixierii, ce se vedea pe figura aceleia pe care o iubea mai mult ca viaţa.

Apoi, cei trei oameni simţiră şi ei simptomele oribilei morţi. În tăcere, îşi strânseră mâinile. Dar, pe neaşteptate, mai multe torţe străbătură în fundul grotei şi vreo cincisprezece papuaşi năvăliră înăuntru.

Unul din ei ducea o tavă de argint pe care era o foaie de hârtie strânsă în patru.

Sir Gladstone, instinctiv, se apropia de negru, luă hârtia; şi ceti:

„JOHN ROBINSON

Ultimul deportat

Roagă pe sir Gladstone şi pe însoţitorii săi să binevoiască a lua prânzul cu dânsul”.

Fără a-şi pierde obişnuita flegmă puse îndată hârtia sub ochii tinerilor, încremeniţi şi făcu semn papuaşilor că primesc.

Indigenii se întoarseră şi Sir Tommy îi urmă ţinând în braţe pe soţia sa pe jumătate leşinată.

Chiar şi în coridoarele prin care trecuseră mai înainte plutea un fum des.

Marile săli, întrezărite în dreapta şi în stânga, păreau prada focului; un miros de ars îi sufocă.

Negrii fugeau ca şi cum ar fi vrut să scape de catastrofă.

Urcară câteva trepte săpate în stâncă şi ajunseră însfârşit într-o încăpere bine aerisită şi luminată.

Podelele erau acoperite de un covor gros. Şi pe o masa mare erau aşezate şase tacâmuri.

O draperie se ridică şi apăru teribilul brigand. Înconjurat de vreo doisprezece negri.

El înaintă spre prizonieri şi adresându-se lui Sir Tommy:

— Sunt fericit, domnule, că aţi acceptat invitaţia mea. N-aveţi să vă temeţi de nimic aici. La fructe vom vorbi în voie.

Fără a mai aştepta răspunsul, dete un ordin şi oribilii indigeni dispărură.

Cei doi cercetaşi cercetară cu privirile în toate părţile şi constatară că bătrânul rămăsese singur.

Acesta văzu licărirea de ură din ochii invitaţilor săi şi chiar din ai Lady-ei Gladstone, care-şi revenise în fire şi-l privea curajoasă şi surâse zicând:

— Vedeţi, domnilor şi doamnă, simt singur cu dv. suntem în cea mai completă intimitate.

— Într-adevăr, suflă Marius la urechea lui Raimondo, e un jucător îndrăzneţ.

— Poate c-ar fi imprudent să sărim asupra lui! răspunse Raimondo pe acelaş ton. Desigur că aceasta era şi opinia lui Sir Tommy care, după o uşoară ezitare, redevenind perfectul gentilom de totdeauna se înclină în faţa brigandului şi se aşeză la locul indicat de el.

Lady Nelly fu poftită la dreapta deportatului, în faţa unui buchet imens de flori proaspete.

Rămăsese un loc, în stânga banditului, care îl observă, zâmbind.

— E regretabil că tovarăşul dv. a plecat fără să ne vestească.

Invitaţii zâmbiră şi prânzul începu.

Pe masă erau aşezate diverse *„hors d-oeuvres”;* stăpânul casei le prezenta invitaţilor şi servindu-se ultimul, se grăbea să guste ca şi când ar fi vrut să le arate că nu erau otrăvite.

Masa servită de doi papuaşi se termină repede.

Era evident c-avea să se întâmple ceva.

Nici unul din prizonieri însă, n-ar fi putut spune, ce anume, nici chiar să presupuie, atât era de neverosimil.

Când ajunseră la şampanie, deportatul ridică paharul şi zise grav:

— Domnilor, pentru ultima oară în viaţa mea beau pentru

Anglia, patria mea!

Bău încet, cu religiozitate, apoi puse paharul jos.

— Am spus „pentru ultima oară în viaţa mea”, fiindcă peste o oră voi fi mort. Sir Gladstone, aţi venit cu gândul să mă ucideţi, nu-i aşa? Vedeţi, sunteţi toţi în puterea mea şi totuşi nu profit de victoria mea. Dacă mai aveţi încă dorinţa de a vă răzbuna, peste puţin vă voi oferi prilejul, da fără nici un risc. După moartea mea veţi ieşi toţi de aici. Şi nimeni nu vă va supăra.

Cei patru invitaţi erau înmărmuriţi.

— Dar, înainte de a muri vă voi spune taina existenţei mele. La douăzeci de ani, fui acuzat, în Anglia, de un groaznic delict, de care eram absolut nevinovat. Mă condamnară la moarte şi mă graţiară spre a mă trimite aici împreună cu vreo sută alţi deportaţi. Când căutătorii de aur persecutară atât pe deportaţi, cât şi pe indigeni, eu apărai pe negri împotriva fraţilor mei albi care se lepădaseră de mine, rămase un singur deportat: eu. Ura mea împotriva societăţii albilor era atât de mare în cât jurai să-mi petrec viaţa răzbunându-mă. Acum jurământul meu s-a împlinit. Sunt răzbunat şi pot muri.

Foarte palid, bătrânul se întoarse spre Lady Nelly:

— Doamnă, delictul pe care l-am comis în casa dv., mutilându-vă un deget, m-a umplut de remuşcare. E prima remuşcare din viaţa mea. Şi asta e un motiv pentru care m-am hotărât să dispar. Dv. doamnă, mai mult ca oricare altă persoană de aici, aveţi dreptul de a vă răzbuna şi de a mă ucide.

Din brâul de lână roşie care-i încingea trupul, bătrânul scoase un revolver pe care-i puse în faţa Lady-ei Gladstone.

Tânăra femeie aruncă o privire circulară asupra celor prezenţi, dar nu atinse arma.

Deportatul surâse.

— Ştiam, doamna, că nu mă veţi ucide. Şi totuşi moartea mea e hotărâtă, ca şi aceea dealtminteri, a celor cincizeci de indigeni, care au comis împreună cu mine cele mai grozave delicte. Tot ce se găsea aici a fost distrus de foc; iar când dv., veţi pleca vizuina va sări în aer, cu ajutorul dinamitei. De multă vreme totul era pregătit.

Cu un gest cât se poate de natural oferi bărbaţilor câte o havană luând şi el una.

Apoi, murmură, aprinzând-o.

— Ultima. Când va fi consumată veţi fi departe. Voi da foc fitilului şi totul va sări în aer. Acum nu vă mai reţin; şi armele dv.

vi se vor înapoia.

Se sculă. Întinse mâna lui Sir Gladstone care i-o luă. Se înclină în faţa Lady-ei Nelly şi a celor doi cercetaşi care la rândul lor îi strânseră mâna.

Cei trei bărbaţi ezitară poate o secundă. Dar avură impresia că salutau un mort şi un mort se salută chiar daca a fost o canalie.

Li se înapoiară armele şi ieşiră din sală, unde bătrânul rămase continuând să fumeze.

O jumătate de oră după aceea, la o jumătate de milă de peşteră, însfârşit liberi, se opriră spre a asista la spectacolul anunţat.

Nu întârzie să se producă. Aveau inima strânsă la gândul exploziei, care trebuia să nimicească mai bine de cincizeci de vieţi omeneşti..

Deodată se văzu un imens nor de fum, ce părea că iese din pământ şi după câteva secunde formidabila exploziei zgudui văzduhul.

Pământul părea că le tremură sub picioare. După ce se risipi fumul, nu mai văzură masă de stânci care însemna cu câteva clipe înainte locul, în care se găsea vizuina deportatului.

Marius întrerupse tăcerea:

— S-a sfârşit. Dar unde-o fi Jean Bart?

— Trebuie să-l găsim. Nu poate să fie departe, observă Sir Tommy.

— Îl vom regăsi! afirmă Raimondo.

CAPITOLUL VII
Un cercetaş lipsă la apel

Când Jean Bart, care scăpase în mod miraculos de indigeni, ajunsese în pădure, căută din ochi un refugiu.

Şi privind în sus, văzu un arbore cu frunzişul des.

Îşi făcu vânt ca să ajungă la o ramură, la doi metri de pământ. Sări călare pe ea; apoi apucând alta se ascunse între frunze.

De acolo sus asista la toate manevrele urmăritorilor lor. Indigenii parcurgeau râul în toate sensurile cu bărcile lor. La un moment dat crezu că-i daseră de urme, văzându-l oprindu-se chiar la picioarele arborelui în care se afla el.

Dar, sări mai sus şi nimeni nu-l văzu.

Indigenii se urcară iarăşi în piroage şi se depărtară. Prudent, nu se mişcă nici atunci.

Şi ca să-i mai treacă timpul, se distră observând păsările de toate formele şi de toate culorile, care săreau din cracă-n cracă pe lângă dânsul.

Dar de odată, toate se risipiră. Ce se petrecea?

Văzu atunci un lucru oribil. Se auzea ceva fâşâind de-a lungul trunchiului arborelui. Un şarpe enorm se târa încet în sus şi ajunsese la prima ramură. Cercetaşul, care n-avusese în viaţa lui frică, se cutremură nesimţindu-şi arma la cingătoare.

Luase suliţa paznicului său, dar aceasta îi scăpase, probabil, de vreme ce n-o mai vedea.

Jean Bart n-avea decât o şansă de scăpat şi aceea era să nu fie văzut de reptilă. Dacă aceasta ar fi luat o direcţie opusă, ar fi putut încerca să se coboare. Dar, după ce-şi reveni din prima spaimă, deprins să privească pericolul în faţă, se gândea acum la posibilitatea unei lupte.

Reptila devia în direcţia opusă, se încolăci de două ori în jurul unei ramuri, îşi ascunse capul sub nişte frunze şi nu se mai mişcă.

Jean Bart nu îndrăzni să se mişte şi rămase în observaţie, aşteptând evenimentele.

În curând îşi aminti de o frumoasă fabulă de La Fontaine care spune: „Ai adesea nevoie de unul mai mic decât tine”.

Iată ce se întâmplă:

O păsărică veni să se aşeze la trei metri de reptilă. Sărea voioasă printre frunze, când ochişorii săi întâlniră ochii şarpelui. Ameţită de ochii aceia, care o fixau în continuu, mica pasăre ca paralizată fu incapabilă să uzeze de aripile sale, ci atrasă fără voie, tremurând din tot corpul, cu penele zbârlite de spaimă, începu să se apropie de el.

Această scenă dură vreun sfert de oră şi cercetaşul observă cu milă acel mers spre moarte. Atunci, curajosului băiat îi fu milă de păsărică; şi se hotărî să înfrunte reptila, măcar că n-avea armă.

Dar ar fi fost o nebunie să încerce s-o sugrume. Se uită la ghetele sale, cu cuie mari şi încet scoase pe cea din dreapta.

Apucând gheata cu o mână se lăsă să alunece până la nivelul şarpelui.

Apucă cu braţul trunchiul perpendicular al arborelui, culcându-se chiar pe ramura pe care era şarpele. Se târî pe ramură până la reptilă, care preocupată de mica sa victimă, nici nu întoarse capul. Apoi, Jean Bart se ridică, menţinându-şi echilibrul rezemându-se cu mâna stângă de ramura de alături; îşi calculă bine gestul, ridică încet gheata deasupra micului cap monstruos, apoi o lăsă greoi asupra şarpelui, izbindu-l cu tocul drept între ochi.

Ce se petrecu? Nici el nu ştiu. Simţi corpul acela zbătându-se sub apăsarea sa şi pierzându-şi echilibrul, cercetaşul fu precipitat în vid.

Trecu printre frunze şi ramuri care-i amortizară puţin căderea şi căzu ca o masă inertă pe muşchiul de la tulpina arborelui, unde rămase leşinat. Când deschise ochii, soarele era sus.

Constată că n-avea răni grave, mişca braţele şi picioarele şi strigă voios:

— Nimic rupt! E timpul să plec şi să scap pe prietenii mei!

Se gândi atunci la şarpe şi se uită în sus. Dar nu văzu nimic şi-şi zise:

— Păsărică a profitat desigur de lupta noastră şi şi-a luat zborul.

Apoi, plecându-se să-şi ia pălăria dete cu mâna de ceva rece.

— Uite! Uite!

Şi ridică suliţa sălbatecului pe care crezuse c-o pierduse în râu şi care-i alunecase de la cingătoare pe când sarea printre crăci.

Apoi, îşi zise c-a întârziat destul şi se grăbi să se apropie iarăşi de trib ca să vadă ce era de făcut. Ieşind din pădure pericolul devenea grav. Trebuia să adopte o tactică nouă. Urmând

pădurea spre sud, aceasta se înălţa în mod progresiv. Din punctul cel mai înalt putea observa fără să fie văzut. Urcă panta în pas gimnastic. Se căţără pe un arbore ca să nu fie zărit şi ceea ce văzu îl interesă în cel mai mare grad.

Era caravana lui Robinson. O văzu sosind şi apoi înapoindu-se, împreună cu amicii săi. Se întristă, văzând că nu putea face nimic, singur şi fără arme cum era. Trebuia să înlocuiască forţa cu viclenia, care desigur că nu-i lipsea. Dar viclenia are adesea de complice o lungă răbdare.

Asista la trecerea caravanei care se afunda apoi într-o gaură neagră din mijlocul stâncii.

Făcu înconjurul muntelui şi se înapoia să observe deschizătura prin care dispăruseră toţi.

Văzu vreo doisprezece indigeni care făceau de pază la poalele muntelui.

Jean Bart, sigur că amicii săi trebuiau să moară, se îndreptă spre negri ca şi când ar fi mers spre moarte. Dar voia mai întâi să ucidă câţi mai mulţi dintre ei.

Deodată se dete îndărăt ascunzându-se îndărătul unui colţ de stâncă. Recunoscuse pe Towo-Towo. Mizerabilul venea spre el. Jean Bart se dete şi mai mult înapoi ca să nu fie văzut de ceilalţi, îl lăsă să treacă şi îi sări în spate. Într-o clipă, strângând suliţa între dinţi îşi scoase cureaua de la cingătoare şi legă solid pe negru.

— Mizerabile te-am prins! strigă el aruncându-l la pământ şi ţinându-i sub ochi vârful suliţei, vei muri imediat dacă nu-mi spui unde-mi sunt prietenii.

— Eu spun la tine tot! bâlbâi negrul îngrozit.

— Vorbeşte sau te lovesc.

— Ei prizonieri la Robinson.

— Ştiu. Dar unde e? I-am văzut dispărând în această peşteră. E locuinţa banditului? Au murit? Vorbeşte!

— Nu murit! Deportatul nu ucide prizonieri.

— N-au murit, zici?

— Nu, dar prizonieri în peşteră, tu nu poţi intra.

— Ba da, cu tine. Înţelegi Towo-Towo, aşi putea sa te ucid imediat, dar dacă mă ajuţi să intru îţi dau viaţa.

Negrul răspunse imediat:

— Eu trădez italieni; trădez englez, dar nu trădez stăpânul Robinson. Loveşte.

O idee ţâşni în mintea cercetaşului. Smulse negrului pielea lui

de oposum. Avea un buzunar pe dinăuntru. Căută în el şi găsi un fel de pastă neagră destul de tare.

Recunoscu produsul cu care negrii dau pielei lor un lustru mai negru şi mai strălucitor.

Se dezbrăcă într-o clipă îşi frecă tot corpul cu pasta şi se înfăşură în piele.

Puse lui Towo-Towo o batistă la gură şi îl ascunse printre stânci, apoi se îndreptă spre peşteră. Dar, dacă de la distanţă putea semăna cu un negru, de aproape trebuia să fie cu băgare de seama.

Trebuia s-aştepte poate, să se facă noapte.

Dar, care nu fu surprinderea sa descoperind grupul amicilor săi ieşind, liniştiţi din peşteră şi depărtându-se.

Vru să se repeadă după ei; dar îşi aduse aminte de costumul său.

Trecând pe lângă peşteră, poate că indigenii, care lăsaseră pe amicii săi, l-ar fi oprit pe el văzându-l astfel deghizat.

Era mai bine să se îmbrace, dar neavând răbdare să-şi mai facă toaleta, luă sub braţ hainele, liberă pe Towo-Towo, care fugi cât îl ţineau picioarele şi ocoli cât putu intrarea peşterii. Trecu deci prin dreapta ei şi descoperi în câmpie pe amicii săi. Vru să alerge spre dânşii, dar fu oprit de extraordinara agitaţie pe care o observă în jurul grotei.. Negrii fugeau în toate părţile şi prin gura peşterii ieşea fum.

Şi de odată răsună o înspăimântătoare detunătură.

Pe când Raimondo şi tovarăşii săi se hotărâseră să se reîntoarcă spre a căuta pe Jean Bart văzură un indigen alergând înspre ei şi făcându-le semne de prietenie.

— Dar e Towo-Towo! exclamă Marius, întinzând carabina.

— Nu trage, îl sfătui englezul, ne poate pune pe urmele lui Jean Bart.

Marius, lăsă în jos puşca şi indigenul ajuns în faţa lor, strigă în italieneşte:

— Bună ziua, amicii mei! Însfârşit vă regăsesc!

— Jean Bart! Jean Bart! strigară toţi cu bucurie.

După îmbrăţişări, strângeri de mână şi lacrimi de emoţie, Jean Bart explică ce se întâmplase.

— Apoi, curajosul tânăr, ruşinat că se găsea aşa dezbrăcat, alergă la râu, făcu o baie repede şi se îmbrăcă.

După o jumătate de oră porniră din nou la drum.

Citiţi urmarea în fascicola nr. 24:

TUNELUL INFERNAL

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI